

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

3. ÚNORA 2002

Z obsahu:

**Touha po Pánu
a jeho chrámu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
16. ledna 2002
- strana 2 -

Sv. František Saleský

Mistr francouzského
jazyka
- strana 4 -

**Ze spisů sv. Františka
Saleského**

- strana 5 -

**Eucharistie je
drahocenný poklad**

Joachim kardinál Meisner,
arcibiskup kolínský
- strana 6 -

**Nebezpečná vysoká hra
(dokončení)**

- strana 8 -

**Lékařský pokrok
a »pokrok«**

Klonování člověka?
- strana 9 -

**Může arcibiskup
spolupracovat
s Medjugorje?**

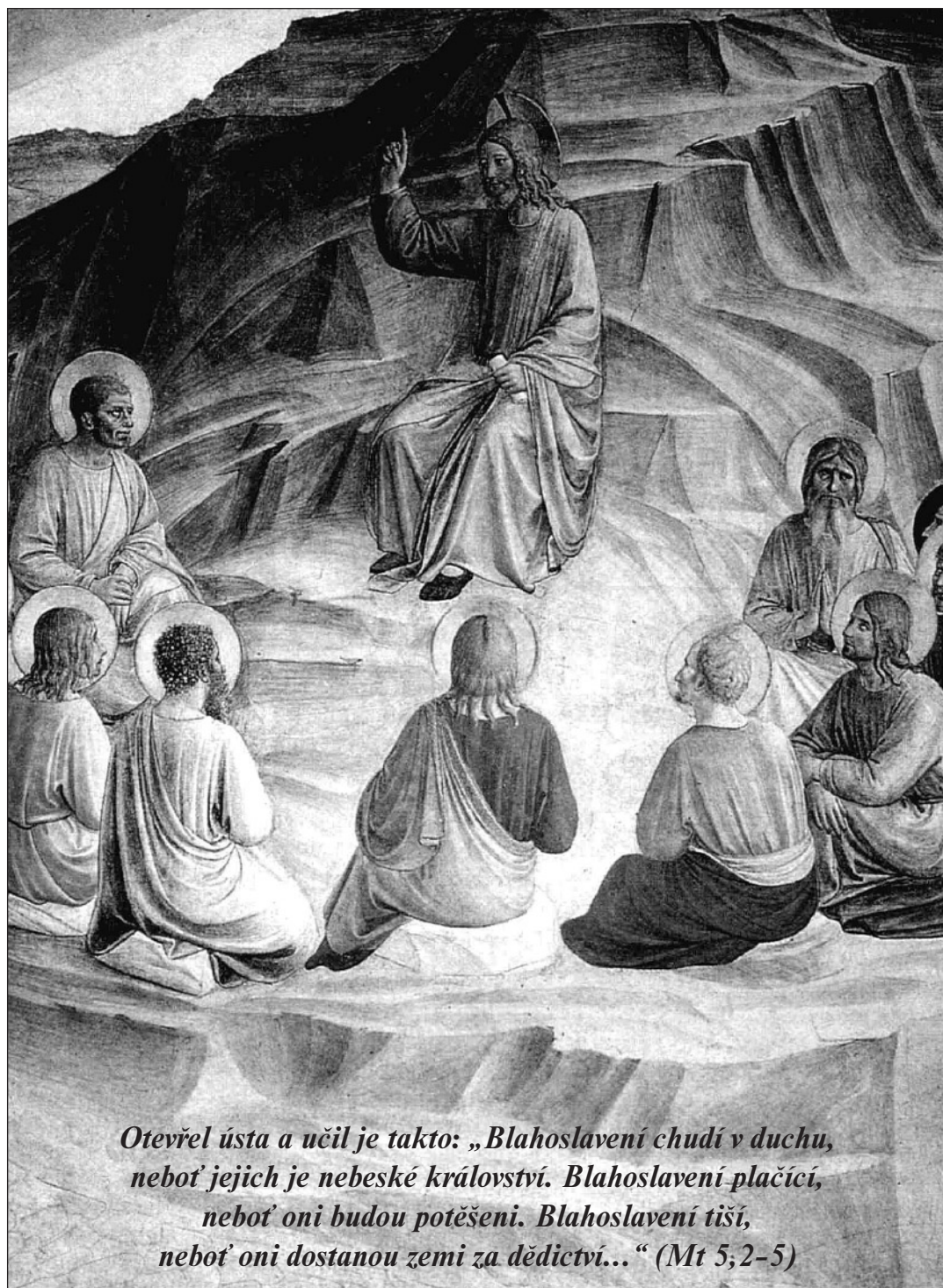
- strana 10 -

Svědkyňe lepšího světa

Jana Deckerová -
lékařka mučednice
- strana 11 -

**Dobry dělník
na vinici Páně**

Příběh z Kukátek
Antonína Šuránka
- strana 12 -

*Otevřel ústa a učil je takto: „Blahoslavení chudí v duchu,
neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící,
neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší,
neboť oni dostanou zemi za dědictví...“ (Mt 5,2-5)*

Touha po Pánu a jeho chrámu

Komentář k žalmu 41, ranní chvály pondělí 2. týdne

Žíznivá laň s vyprahlým hrdlem nařiká před vyschlou pouští a dychtí po čerstvé vodě v bystřině. Tento slavný obraz otevírá žalm 41, který zde před chvílí zpívali. Můžeme v něm vidět jakoby symbol hluboké spirituality této skladby, opravdový klenot víry a poezie. Ve skutečnosti podle znalců Žaltáře je třeba náš žalm spojit co nejtěsněji s dalším, 42., od kterého byl oddělen, když byly žalmy uspořádány, aby vytvořily knihu modliteb Božího lidu. A skutečně, oba žalmy, že jsou spojeny tematicky a vývojem, jsou provázány stejnou antifonou: *Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, zase ho budu chválit, svého Spasitele a svého Boha* (Ž 41,6.12; 42,5). Tato výzva, dvakrát opakovaná v našem žalmu a potřetí v žalmu následujícím, je výzvou, kterou se obrací prosebník sám k sobě, aby tak zaplašil trudnomyslnost důvěrou v Boha, který se jistě znovu zjeví jako Spasitel.

Výmluvný básnický obraz

Ale vraťme se k obrazu ze začátku žalmu, o kterém by bylo pěkné rozjímat za hudebního doprovodu gregoriánského zpě-

vu nebo onoho mistrovského polyfonního díla, jakým je »Sicut cervus« Pierluigiho da Palestrina. Žíznivá laň je totiž symbolem prosebníka, který celou svou bytostí, tělem i duší tíhne k Pánu, kterého cítí jako vzdáleného a současně potřebného. *Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu* (Ž 41,3). V hebrejštině jediné slovo, nefesh, znamená současně »duši« a »hrdlo«. Můžeme tedy říci, že duše a tělo prosebníka jsou zachváceny původní a spontánní, podstatnou touhou po Bohu (srov. Ž 62,2). Ne nadarmo je

zde dlouhá tradice, která popisuje modlitbu jako »dech«: ta je totiž původní, nezbytná, základní jako dech života.

Trvalé putování

Origenes, velký křesťanský autor třetího století, dokládal, že hledání Boha ze strany člověka je činnost, která nikdy nekončí, protože vždy jsou možné a nutné nové pokroky. V jedné homilii o 4. knize Mojžíšově píše: »Ti, kteří procházejí cestou hledání Boží moudrosti, nestavějí si trvalé domy, nýbrž přenosné stany, protože žijí ustavičně na cestě a stále postupují vpřed, a čím více postupují, tím více cesty se před nimi otevírá a rýsuje se horizont, který se ztrácí v nesmírnosti.« (Homilie XVII, In Numeros VII, 159-160).

Touha po Boží blízkosti

Pokusme se nyní vytušit obsah této prosby, kterou si můžeme představit jako rozloženou do tří dějství, z nichž dvě se odehrávají v našem žalmu a třetí se otevře v následujícím, 42., o kterém budeme uvažovat příště. První scéna (srov. Ž 41,2-6) vyjadřuje hlubokou nostalgii vyvolanou vzpomínkou na minulost, která byla šťastná, a na krásné liturgické obřady, které jsou nyní nedostupné: *Na to si vzpomínám, má duše tím přetéká, jak jsem putoval v zástupu, jak jsem je vodil k Božímu domu s hlasitým jásotem a chvalozpěvem ve svátečním průvodu* (v. 5).

Boží dům se svou liturgií je jeruzalémský chrám, který věřící svého času navštěvoval, ale který je také sídlem důvěrnosti s Bohem, *pramenem živé vody*, jak zpívá Jeremiáš (2,3). Nyní jediná voda, která se objevuje na jeho zorničkách, jsou slzy (Ž 41,4) pro vzdálenost od pramene života. Nyní je slavnostní modlitba, která se vznášela k Hospodinu během obřadů v chrámě, nahrazena pláčem, nářkem, prosbou.

Pustošivá síla zla

Bohužel, proti oné radostné a klidné minulosti se staví smutná přítomnost. Žalmista se nyní nachází daleko od Siónu: horizont, který ho obklopuje, je Galilea, severní oblast Svaté země, jak napovídá zmínka o pramenech Jordánu, vrcholku Hermonu, z něhož pramení tato řeka, a o jiné hoře, nám neznámé, Mizar (srov. v. 7). Jsme tedy víceméně v oblasti, ve které

se nacházejí peřeje Jordánu, vodopády, odkud začíná tok této řeky, protínající celou Zaslíbenou zemi. Tyto vody tedy nejsou osvěžující jako ony na Siónu. Žalmistovu zraku se spíše jeví jako chaotické vody povodně, které všechno ničí. Pociťuje, že je má za sebou a že se řítí jako prudký potok, který ničí život: *Celé tvé příboje a vlny se přese mě převálily* (v. 8). V Bibli totiž chaos a zlo anebo také Boží soud jsou představovány jako potopa, která plodí zničení a smrt (Gen 6,5-8; Ž 68,2-3).

V prostředí bezbožných

Tento vpád je postupně popisován ve své symbolické hodnotě: jsou to lidé zvrácení, protivníci prosebníka, snad také pohané, kteří bydlí v této odlehle oblasti, kam je věřící vyhoštěn. Ti zesměšňují spravedlivého a vysmívají se jeho víře a ironicky se ptají: *Kde je tvůj Bůh?* (v. 10). A on vrhá k Bohu svou úzkostnou otázku: *Proč na mě zapomináš?* (v. 10). *Proč?* adresované Hospodinu, který jakoby v den zkoušky byl nepřítomný, je typické pro biblické vroucí prosby.

Pevná důvěra ve Spasitele

Může Bůh zůstat hluchý při pohledu na tyto vyprahlé rty, které křičí, na tuto ztrápenou duši, na tuto tvář, která jako by se nořila do moře bláta? Jistě ne! Prosebník se tedy znovu povzbuzuje nadějí (srov. v. 6.12). Třetí dějství, obsažené v následujícím žalmu 42, bude důvěryplná prosba (42,1.2a.3a.4b) a použije radostné a vděčné výrazy: *Přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který mě naplňuje radostí*.

*Bolletino Vaticano 16. ledna 2002
Mezititulky redakce Světla*

Radostiplná zaslíbení

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Radujte se a jásejte

Již dlouhou dobu slyšíš z úst Janových a nyní i z úst samého Ježíše Krista potěšující zvěst, že se přiblížilo Boží království. Není to skutečnost, po které i ty tak velice toužíš? Obrať tedy všechnu svou pozornost k Pánu. Právě se chystá vyhlásit základní zákon, božskou ústavu svého království. Připrav se na tento veliký okamžik usebranosti a vzýváním Ducha svatého, aby ti pomohl pochopit a přijmout toto nové a toužebně očekávané poselství Božího Syna.

Pán ví dobře, po čem toužíš ty i jeho první učedníci, kteří se tu shromáždili: po bezpečném a zaručeném štěstí a blaženosti. Vždyť tuto oprávněnou touhu sám vložil do tvého srdce. Ani jeho království nesleduje jiné cíle. Kdo jiný ti může ukázat bezpečnější cestu k pravému štěstí, ne-li ten, kdo tě stvořil proto, abys byl blažený a šťastný.

Štěstí ti nabízejí o překot i království tohoto světa. Přímou na tebe útočí záplavou nabídek a slibů, zvou tě a lákají a vtahují do svých pozemských chrámů, aby tě ohromila množstvím nabízených statků. Odevšad se na tebe usmívají nápadné, silné, zdravé, sebevědomé idoly, symboly domnělého štěstí. Přímou hýří nabídkami potěšení a rozkoší a pokoušejí se ti namluvit, že v nich najdeš všechnu slast, jen když se odvážíš zbavit se všech zábran.

Ježíš si naopak s sebou nepřinesl nic, co by budilo pozornost. Vybral si za svou kazatelnu obyčejné travnaté návrší. Nic z toho, čím se vyznačují všechna království tohoto světa, není tu přítomno ani v náznaku. Vidíš tu prostě oděného proroka a s ním několik chudých rybářů, kteří opustili všechno a šli za ním. Žádná moc, žádné bohatství, žádná sebevědomá síla, žádná nádhera ani reklama. Hlasatel nového království se posadil na obyčejný balvan. Připrav se na překvapení.

Pán začíná vyhlášení svého království tím, co ti nejvíce leží na srdci: oznamuje ti cesty a podmínky k opravdovému, Bohem zaručenému štěstí. Chce tě tak přesvědčit, že cesty, po kterých se po svém pádu lidé za štěstím vydali, vedou úplně opačným směrem. Způsob, jakým si jedni opatřují štěstí, působí často druhým strádáním, utrpením a nouzí a končí bolestným poznáním, že pravého štěstí nebylo dosaženo.

A zde sám Bůh sestoupil z místa své věčné a nekonečné blaženosti, aby tě ujistil o převratné pravdě, že nejbližší ke štěstí mohou být překvapivě právě ti, které svět zcela vyřadil ze seznamu šťastných, se kterými vůbec nepočítá,

po kterých dokonce ve své honbě za štěstím bezohledně šlape. Skutečné štěstí nezávisí vůbec na žebříčku hodnot či na přízni tohoto světa. Pán přišel otevřít dokořán dveře velké naděje i pro ty nejposlednější.

To všechno ovšem platí za předpokladu, že přijmeš za své podmínky, které vládnou v Ježíšově království, a že své štěstí již nebudeš hledat tak, jak to dělají lidé tohoto světa. A abys svému Pánu uvěřil, pozoruj jeho samého: nevyhrazuje si sám pro sebe ve svém království žádná privilegia ani výjimečné postavení. Není na světě krále, který by byl pro své poddané ve všem tak dokonalým a bezvýhradným příkladem a vzorem jako tento Král králů. Jak bys mohl proti jeho podmínkám něco namítat, když ON sám ti svým životem ukazuje to, o čem mluví? Musíš jen překročit práh strachu, že tě Ježíš chce o něco připravit nebo zkrátit. Nenajdeš bytost, která by byla k tobě štedřejší a velkodušnější, která by ti více přála a také mohla dát to, co ti chce dát Pán.

Vždyť nesestoupil od Otce, aby tě svými příkazy trápil a omezoval, ale celé své božské úsilí obětuje jedinému cíli: aby tě opět učinil šťastným. Pánova blahoslavenství jsou božské definice opravdového a neklamného štěstí. Jestliže nám to zní až nepochopitelně, je to jen důkaz toho, jak daleko jsme již sešli z Božích cest.

To není nadsázka ani agitační slogan, když jednomu každému již ve své první větě slibuje celé své království. Je to nejpravdivější skutečnost. Bohatství, které spolu se svým královstvím přináší lidem dobré vůle, nemá nic společného s poklady tohoto světa: ono je totiž nejen nedělitelné, ale i nekonečné. V Božím království nikdo nic nevlastní na úkor druhého. To sám jeho Král se tu se vším, co je a co má, dává beze zbytku jednomu každému. Až pochopíš toto veliké Ježíšovo tajemství, budeš hořce plakat, že jsi tak dlouho hledal jen to, co je marné. Ale kdo takto *pláče, bude potěšen*. Už nebudeš mít důvod někomu cokoliv závidět a s křikem se všemožně domáhat svého. V tomto království budeš naopak tím bohatší, čím více svým bližním rozdělíš a rozdáš se srdcem dobrotivým, milosrdným a pokojným.

Svět ti to ovšem nikdy nezapomene: bude ti závidět, že tě nesužuje závist. Bude tě nenávidět, protože z tebe vyzáruje pokoj, kterého nemůže dosáhnout. Bude k tobě nemilosrdný, protože jsi milosrdný. Mocní nesnesou, že je zahanbují svou spravedlností a radostí v Pánu právě ti, které pokládají za bezmocné, méněcenné, za nic. Ale ty se *raduj a plesej*, máš jen další důvod k radosti: *čeká tě hojná odměna*.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 2,3; 3,12-13

Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Zanechám uprostřed tebe lid pokorný, chudý, ty, kteří hledají útočiště v Hospodinově jménu. Kdo zbudou z Izraele, už nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se už nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívát, nikdo je nebude děsit.

2. čtení – 1 Kor 26-31

Je se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmě: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Evangelium – Mt 5,1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je takto: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Svatý František Saleský

Mistr francouzského jazyka

František Saleský byl dobrý kněz a biskup především proto, že následoval Pána, který byl *tichý a pokorného srdce* (Mt 11,29). Ani velká mírnost nevyklučuje však pevnou autoritu. Naopak: jeho slova jsou v souladu s jeho činy. František Saleský sám praktikuje to, co říká. Kristus vyznačuje z celé jeho bytosti. Autorita spočívá v samotné jeho osobě. V průběhu let vytváří biskup z Annecy svým příkladem, slovem a silou svých skutků duchovní elitu. Jedné ze svých žákyň, Louise de Charmois, dává písemně rady, jak je možno žít uprostřed světa jako pravý křesťan. Odhaluje tajemství »vnitřní, ze srdce vycházející zbožnosti, která zahrnuje všechnu naši činnost a činí ji příjemnou, milou a lehkou«. V podstatě »stačí milovat«. A abychom mohli skutečně milovat, musíme čerpat sílu z přijímání svátostí a z hlásaného slova. Musíme nechat ve všech životních situacích působit křesťanské ctnosti a překonávat pokušení a překážky.

Tato doporučení se objevila tiskem v roce 1608 jako »Filotea – uvedení do duchovního života«. Úspěch knihy byl jedinečný. Je napsána zaníceným jazykem a dosáhla během deseti let čtyřiceti vydání. Byla přeložena do všech evropských jazyků. Byla žádaná i u protestantů.

Tento úspěch povzbudil Františka Saleského, aby napsal knihu o Boží lásce, která má titul »Propast srdcí a duší«. Nejedná o tomto tématu spekulativně, ale jako bdělý pastýř duší; vzniklo tak praktické dílo pro vedení duší. Pramenem jeho inspirace jsou Písmo, Otcové a svatí. Protože byl přetižen prací, dokončil je až v roce 1616. I když kniha měla menší úspěch než Filotea, učinila z Františka »doktora lásky«, který může do-

vést duše k nejvyšším výšinám mystiky, k vrcholu bytí. Jeho spiritualita odpovídá francouzské škole velkého století. Duchovní život už není omezen pouze na kláštery. Může se rozvíjet i ve světě, a dokonce na panovnických dvorech. »Je zcela chybné vylučovat duchovní život z vojenství, z řemesel, ze dvorů princů, z domu manželů.«

Svatý František Saleský stojí na počátku duchovní revoluce moderní doby. Učí, že Boží sláva nemá vznešenějšího chrámu, než je lidské srdce, a tím myslí každé srdce. Velkým cílem ženevského biskupa, který sídlil v Annecy, bylo vést ke svatosti všedního života. V tomto duchu zakládá řád sester Navštívení Panny Marie. Tyto sestry se ujímají nemocných a slabých, které světec velice miloval. Ale lyonský arcibiskup přemluvil biskupa z Annecy, aby dal v řádu místo i kontemplaci. Právě v tomto bodu byl František ve své době vpředu...

Sv. František Saleský a sv. Jana Františka de Chantal

V životě, ve kterém se beze zbytku odevzdal námaze každodenních nároků, spotřeboval tento »dobrotivý biskup chudých« postupně své síly. Vydechl naposled v Lyonu 1622 na svátek Betlémských neviňátek v osm hodin večer. Na jeho přání opakovali mu v hodinách před jeho odchodem na věčnost slova: *Mé srdce a mé tělo jása radostí v živém Bohu*. Ženevský biskup zemřel ve věku 55 let.

Lidé z celého Lyonu procházeli tři týdny kolem jeho rakve. Všichni v něm viděli světce, říká František Favre, jeho postulátor v procesu blahorečení. »Nemohl jsem tak prosit za něho, jak jsem prosil, aby prosil za mne,« dodal. I jeho zpovědník P. Michel v něm viděl velkého světce.

V lednu 1623 bylo jeho tělo přeneseno do Annecy. Lidé zaplňovali ulice, spěchali odevšad, města a vesnice se vyprazdňovaly, lidé klekali na kolena před vozem, který ho převážel. Našel své poslední odpočinku ve svém kostele.

Ihned nato se udály podivuhodné zázraky. Dva z nich mají charakter spíše znovuzkříšení

Sv. František Saleský

než uzdravení. Dne 28. dubna 1623 spadla malá devítiletá Františka v poledne do ledové vody Thionu. Byla vytažena až za tři hodiny. Doktor Grandis mohl jen konstatovat smrt této maličké. Ale matka nechtěla o smrti ani slyšet a prosila naléhavě Františka Saleského za své dítě. Díky její neotřesitelné víře se stal zázrak. Dvě hodiny po vytažení z vody se dítěti vrátil život. Později vstoupila Františka do kláštera sester Navštívení a vypovídala při procesu v blahorečení.

Druhý zázrak byl ještě výmluvnější. Dne 30. dubna 1623 se utopil třináctiletý chlapec v řece Fier. Ležel ve vodě osm hodin. Vytáhli ho a přenesli jeho mrtvé tělo do stodoly. Den na to, když přišel kněz požehnat mrtvolu, bylo již cítit zápach. V okamžiku, kdy ženy tělo pozvedly, aby je zahalily do plátna, vrátil se do něho život a Jeroným mumlal ústy, která byla ještě plná písku: »Svatý Františku Saleský!« Tento zázrak se stal na prosby faráře Puthoda, Jeronýmova učitele latiny. Slíbil, že odslouží devět mší svatých, jestliže se Jeroným vrátí k životu. Jeroným se stal později knězem a vypovídal jako svědek při procesu svatořečení. Řekl: »V okamžiku, kdy jsem nabyl vědomí, zjevil se mi sluha Boží v mešním rouchu se zářícím obličejem. Upíral na mě své něžné oči. Požehnal mi a já jsem se divil, proč jsem

v posmrtném rubáši ve stodole na nosítkách.«

R. 1627 byl v Annecy zahájen proces blahorečení a byl otevřen jeho hrob. Tělo světce bylo neporušené, jeho obličej zářil mírem a majestátem. Paže, ruce byly vláčné. Několik lidí jej vzalo za ruku, aby se jí požehnali. Proces se protahoval a musel být přerušeno. František Saleský byl blahorečen 28. prosince 1661 a svatořečen 19. dubna 1665. Jeho svátek se slavil 29. ledna.

Svatý František Saleský měl velký vliv na své století a také na následující období. Kněžství prožilo své nové jaro. Kazatelé byli opět inspirováni Písmem svatým, přibývalo světců v laickém stavu ze všech vrstev společnosti.

Svatý František Saleský je učitelem víry i pro naši dobu, učitelem, kterému je třeba naslouchat. Doktor lásky učí skutečně lásce, protože ji uvádí ve skutek a dává přednost chudým, posledním z posledních. Učí také, že láska se prosazuje vítězstvím nad vášněmi. Jak je možno se obrátit k lásce? Je to jednoduché, říká světec. Jako se dítě učí pomalu chodit, tak se učíme milovat, když se prostě milovat pokoušíme.

Svatý František nás stále učí, jak je možno dosáhnout opravdové lásky, jak je možno získat lásku v každém životním stavu. Učí dvojímu nároku svatosti u kněží, návratu Církve ke Kristově chudobě. Jestliže světcův vliv je živý ještě čtyři staletí po jeho životě, souvisí to s tím, že se silou své lásky stal druhým Kristem. Jako závaží udržuje v pohybu celý hodinový stroj, tak láska propůjčuje duši všechny pohyb, který v ní existuje. A jako závaží hodin má jen jeden účel, tak naplňoval život svatého Františka jen jeden úkol: Milovat LÁSKU a přenášet tuto lásku na všechny tvory.

René Lejeune
Z Maria heute 312/96
přeložil -ls-

Ze spisů sv. Františka Saleského

Ze spisů sv. Františka Saleského, které zaplňují 28 svazků, známe především *Filoteu* a v nedávné době v Matici cyrilometodějské vydané dílo *Pojednání o lásce k Bohu*. Zcela neznámé jsou však například jeho *Kontroverzní spisy*, které byly součástí jeho úsilí o obnovení katolické církve v celé oblasti jeho působení. V *Kontroverzních spisech* ukazoval na doslovných citátech reformátorů, jaké jsou skutečné prameny rozkolu. Z této ukázky je zřejmé, že jako obhájce neporušené víry vystupoval světec zcela nekompromisně a nebyla mu cizí ani ironie a sarkasmus.

Na obranu eucharistické oběti sv. František Saleský napsal:

»Dva z nespočetných příkladů nechť ukáží, jak velký byl duch svěhlavosti a tvrdošijnosti Lutherovy. O mši svatě prohlásil: „Co máme říct ke Kánonu a autoritě Otců? Já (Luther) odpovídám za prvé: Když není co říci, je bezpečnější všechno popřít než připustit mši.“ (Jena II, 269).

Tento příšerný a hrozivý počátek hereze nedává odpověď na otázku, odkud se vzala příčina této jeho nenávisti. Že by to snad bylo nějaké nebeské vnuknutí od anděla nebo i od samého Boha, které jej přimělo, aby pojal nenávist ke mši svaté? Nikoliv. Spíše ďábel byl tím vynikajícím a váženým učitelem a inspirátorem Lutherovy zatrpklivosti vůči mši svaté. Nikdo by tomu nevěřil, kdyby to Luther sám nebyl prohlásil. Nechť tedy promluví sám Luther a ať se neostýchá přiznat, kdo byl oním učitelem, který chtěl od začátku zničit mši svatou. Ne-

boť i naše právo ukládá, aby byl ověřen původ a začátek každé věci. V knize „O pokoutní mši a svěcení kněžourů“ (Von der Winkelmesse und Pfaffenweihe, Wi VII,207) hovoří nikoliv jen tak mimochodem, ale ex professo a velmi obšírně, že měl o půlnoci vidění Satana, který mu sdělil pět důvodů, doložených různými výmluvnými obrazy, a ty způsobily, že se zcela odvrátil a zavrhl mši a kněžské svěcení. Ani jeho vlastní námitka, že ďábel je lhář a že mu nesmí věřit, jej nedokázala nakonec přesvědčit, že nemá podléhat satanským argumentům ďábla, jehož sílu a elán k diskutování tak velkolepě vyzvedl. Obrací se tedy ke katolíkům se slovy: „Kdybyste museli vydržet ďáblové útoky a vyslechnout jeho důvody a důkazy, přestali byste zpívat tu otrěpanou písničku církve. Satan dokázal v jediném okamžiku zaplavit duši křikem a tmou.“ Aby vyhověl také své námitce o ďáblu jako lháři, pokouší se

různým způsobem dokázat, že ďábel říká někdy také pravdu, a když lže, dělá to tak, že lže oděje do pravdy. Luther sám dále píše: „Já vyznávám, že mě ďábel odvedl od Božího zákona, že jsem se provinil a že jsem odsouzen jako Jidáš; ale já se obracím s Petrem na Krista a hledím k jeho nekonečné dobrotě a zásluhám. On zatratí všechno strašné zatracení. Jedním slovem,“ uzavírá Luther, „jsme osvobozeni od pokoutních mší a biskupského pomazání.“

Přesně tak, přesně tak, naše oči to viděly a naše uši to slyšely. Aj, to je ona vznešená evangelická svoboda, kterou Luther a po něm ostatní heretikové vnesli do naší doby. *My jsme osvobozeni!* říká Luther, ale nikoliv skrze svobodu, kterou nám Kristus získal svou Krví (Ga 5,1; Sk 20,28), nýbrž skrze svobodu, kterou Lutherovi přinesl z pekla sám ďábel. Dobrý Bože, kdo to kdy slyšel? A kdo to může dnes bez pocitu hrůzy poslouchat? Kdo se může ubránit slzám, když to vyslovuje? A přece, bohužel, je tolik lidí, kteří se chlubí takovými strašnými a odpornými vývody, které přišly z pekla, a následují jejich původce ďábla. Ale my katolíci jsme spojeni s Kristem a odporujeme Satanovi a jeho učení. Ať se tedy Luther spolu se svými přívrženci chlubí, jak chce, že svou nauku proti mši svaté přijal od Satana; my budeme raději naslouchat apoštolovi, který mluví o stejném tajemství, ale zcela jinak než Luther. On totiž říká: *Co jsem přijal od Pána, to jsem vám předal* (1 Kor 11,23).«

Sv. František Saleský:
Kontroversschriften II, sv. 11,
str. 301n, 315n

Eucharistie je drahocenný poklad

Téma Eucharistie je hlavní myšlenkou dopisu, který poslal arcibiskup kardinál Meisner 6. ledna 2002 všem kněžím, jáhnům a spolupracovníkům v pastorační službě.

Posílám Vám dopis, který jsem napsal krví vlastního srdce.

Náš Pán nám nezanechal žádný vzácnější poklad, než je závěť Eucharistie, která »obsahuje celé duchovní dobro Církve, Krista samého, velikonočního beránka a živý chléb« (Presb. ord. 5). S tajemstvím Eucharistie »souvisí ostatní svátosti« a jsou k ní zaměřeny. To platí i pro »ostatní církevní služby« (tamt.). Jmenovitě hlásání evangelia má v Eucharistii svůj počátek a nachází v ní své naplnění, jak učí koncil, protože »pastorační služba Církve čerpá všechnu svou sílu a moc z Kristovy oběti« (tamt. 2). Vždyť uprostřed eucharistické slavnosti vyznáváme »tajemství víry«.

Z pevné a silné víry právě v toto ústřední tajemství roste onen plod Ducha, který vypočítává Pavel v listě Galatským, především radost (srov. Tomáš Akvinský, Summa Theolog. II-II, 8, 8c a ad 3). Není tomu tak, že důvodem určité rozladěnosti, určitých poznámek a nespokojenosti, zkrátka nedostatku radosti v prostoru Církve není nic jiného než ztráta víry?

Opravdu je třeba vzít s touto starostlivostí na vědomí, že to nejdůležitější z našeho křesťanského a církevního života je mnoha věřícím stále méně jasné: myslím tím tajemství svaté Eucharistie. Jako biskup cítím se proto puzen a zavázán říci Vám jasné slovo, co znamená »tajemství víry« pro správné chápání a správnou součinnost.

Z mnoha důvodů došlo v minulých desetiletích tzv. pokoncilního období k tomu, že se nadměrně zapomnělo na to, co Církev pod vedením Ducha svatého, který ji uvádí do veškeré pravdy (srov. Jan 16,13), získala v hlubokém poznání o svátosti Eucharistie. Chtěl bych vy-

zdvihnout dva ohrožené obsahy našeho chápání víry: **obětní charakter** mše svaté a **skutečnou přítomnost** našeho Pána pod způsoby chleba a vína.

V konstituci o Církvi označuje II. vatikánský koncil eucharistickou oběť za »pramen a vrchol křesťanského života« (LG 11). V dekretu o pastýřském poslání biskupů se zdůrazňuje, že »při službě posvěcování se mají faráři starat, aby eucharistická oběť byla středem a vrcholem celého života křesťanské obce« (Chr. Dom. 30). Pro často jednostranné zdůrazňování rázu hostiny hrozí nebezpečí, že necháme obětní charakter Svátosti ustoupit do pozadí. Již Pavel napomíná Korinťany pro zjevně se šířící nepochopení a zneužití eucharistické hostiny: *Copak nemáte své domy, kde byste se mohli najíst a napít? Či pohrdáte církevní Boží obcí?* (1 Kor 11,22). Ve své zprávě o zavedení Večeře Páně zdůrazňuje Pavel výslovně její obětní charakter, když píše: *Kdykoliv totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde* (1 Kor 11,26). Až do slavného opětovného příchodu bude ve slavení Eucharistie přítomná Kristova oběť. Slova apoštola Pavla jsou jako ozvěna důrazných slov, jimiž Ježíš ustanovil Eucharistii: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává... Tento kalich je nová smlouva potvrzená mou krví, která se za vás prolévá* (Lk 22,19-20). V onom *za vás vydává* a *za vás prolévá* je zřetelně vyjádřeno, že ve mši svaté je přítomna Pánova oběť za nás.

Ani pro ekumenické rozhovory není účelné ustupovat od tohoto našeho přesvědčení víry, protože naši evangeličtí bratři a sestry většinou nesouhlasí s obětním charakterem slavení tzv. večeře. K centru naší kato-

lické víry však patří, že »náš Spasitel ustanovil eucharistickou oběť svého těla a své krve, aby pro všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže« (Sac. conc. 47).

Nebylo jistě snadné ve všech dobách zprostředkovat bližší určení obětního charakteru mše svaté ve vztahu k oběti Ježíše Krista na kříži. V naší době k tomu navíc přistupuje, že již ani nemáme pochopení pro podstatu oběti. Řešení této těžkosti však nemůžeme očekávat, když se vzdáme slova a obsahu tohoto pojmu, nýbrž když zdůrazníme, že v celém Zjevení má oběť nezastupitelný význam, že právě nejhlubším smyslem oběti ve světle Nového zákona je láskyplné sebedarování člověka Bohu, a to je ústřední projev pravého náboženství. Kristus sám přejímá svým příchodem na svět tento morální závazek místo nás (srov. Žid 10,5-7), protože my, jakožto hříšníci, nejsme sami za sebe s to přinést Bohu důstojnou oběť.

Malý příklad nám snad pomůže objasnit oběť Božího Služebníka, který se vydal za nás (srov. Ž 22; Iz 42,1-9; 49,6-9; 50,4-9). František Gajowniczek, za kterého svatý Maximilián Kolbe obětoval svůj život, prohlásil, že ve dnech, kdy jeho zachránce šel smrti vstříc do bunkru hladu, pochopil zcela zřetelně, co to znamená, že Kristus pro nás obětoval svůj život. Nemáme i dnes dostatek příkladů sebeobětování? Není zástupné sebedarování podstatou pravé a sebedarující lásky? Nesmíme se pokoušet vykládat událost kříže a slavit její eucharistické zpřítomnění, aniž bychom zřetelně představili učení o oběti Božího Syna, který se stal člověkem. Právě ve světě, který *sténá a spolu trpí až dodnes v porodních bolestech*

(Řím 8,22), který je sužován strachem z války a násilí, je velkou útěchou vědět, že »kdykoliv se slaví památka této oběti, uskutečňuje se dílo našeho vykoupení« (modlitba nad dary na Zelený čtvrtek).

Protože mše svatá není pouhou připomínkou události kříže, nýbrž je v ní tajemně zpřítomněna Kristova oběť na kříži, je nutné, aby v eucharistickém dění byl viditelně zpřítomněn Kristus v **posvěceném knězi**, protože »tentýž nyní přináší oběť skrze službu kněží, který se tenkrát obětoval na kříži«. Tak to vyjádřil II. vatikánský koncil slovy, která již definoval Tridentýský koncil (srov. KKC 1088). Proto je **svátost svěcení nevyhnutelným předpokladem k platnému slavení Eucharistie**. Protože kněz jen »v síle svěcení, které přijal, připodobněn Veleknězi, má moc působit silou samého Krista, kterého zastupuje« (Pius XII., Enc. Mediator Dei, KKC 154). Protože však svátost svěcení kněžstva předpokládá apoštolskou posloupnost světitele, tzn. biskupa, nikdy nebylo v naší Církvi zpochybněno a stále trvá tvrzení Katechismu katolické církve: **»Tato apoštolská posloupnost je páteří celého liturgického života Církve.«** (1087).

Na kříži se Kristus obětoval za spásu světa. Každou Velikonoční noc zpívá Církev chvalozpěv: »On za nás splatil věčnému Otci dluh Adamův a svou krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dávného hříchu.« (Exultet). V každé Eucharistii se zpřítomňuje toto velikonoční tajemství: Pánova zástupná oběť, jeho velikonoční vítězství nad hříchem, smrtí a ďáblem. Proto je Eucharistie smírnou obětí, která přináší celému světu požehnání a spásu.

Spolubratři v kněžské službě, slavení Eucharistie je naše důležitá služba Církvi a světu. Ona je nejlepší ochranou před malomyslností a rezignací, je tím nejvladnějším zdrojem síly

pro apoštolské působení, velkou milostí pro živé i zemřelé. Zduřazuje to svatý farář Arský, když píše: »Všechny dobré skutky dohromady nemají cenu jedné jedině mešní oběti, protože ony jsou skutky pouze lidské; mše je však dílo Boží.« **Prosím vás proto naléhavě, abyste každý den slavili mešní oběť, i když je přítomno málo věřících.** Eucharistická oběť je středem každého našeho kněžského dne; není možno ji ničím nahradit.

Druhé konstatování se týká **ztráty víry v reálnou přítomnost**, ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistických způsobech chleba a vína. Při ustanovení Eucharistie Kristus neřekl: »Tento chléb znamená moje tělo«, nebo »Tento chléb je symbolem mého těla«, nýbrž prostě a jednoduše: *Toto je moje tělo ... Toto je moje krev.* V řeči v synagoze v Kafarnaum učil zcela jednoznačně: *Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo jí tento chléb, bude mít život věčný. Chléb, který já dávám, je mé tělo, které vydávám za život světa... Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Protože moje tělo je skutečný pokrm a moje krev je skutečný nápoj* (Jan 6, 51.54-55). Církev vždy trvala na tom, že věří v proměnu podstaty chleba a vína v Kristovo tělo a krev mocí konsekračních slov kněze. Druhý koncil v Lyonu zavedl proto v roce 1215 pojem »transsubstanciacie« – předpodstatnění –, který koncil ve Florencii v dekretu pro Arménce 1442 výslovně potvrdil a který se od té doby vrací ve vyjádřeních všech koncilů a učitelského úřadu Církve. Tridentýský koncil tento pojem vyjádřil obzvláště výstižně v Dekretu o svaté Eucharistii, kánon 2, aby tak zdůraznil ústřední tajemství víry (srov. Denz 802; 1352; 1636; 1652).

Slovy sv. Tomáše Akvinského zpíváme: »Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš, jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš. Tobě srd-

cem svým se zcela poddávám, že jsi Pán a Bůh můj, vroucně poznávám. Zrakem, hmatem, chutí tebe nevnímám, a jen sluchem svým tě jistě poznávám. Věřím vše, co hlásal světu Kristus Pán, v něm je základ pravdy všemu lidstvu dán.« (Kancionál 712).

S výslovným poukazem na Krista přítomného pod eucharistickými způsoby učil Druhý vatikánský koncil: »Skrze své tělo, Duchem svatým oživované a oživující, dává lidem život a tak je zve a přivádí k tomu, aby spolu s ním obětovali samy sebe.« (Presb. Ord. 5). Víře se ulehčuje jen zdánlivě, když chceme lidem přiblížit oslabené formy Kristova zpřítomnění. Naopak museli bychom začít své úsilí od přípravy na první svatě přijímání, abychom nepropadali odsouzení, které vyjádřil svatý Pavel v 1. listě Korintským – v tomto nejstarším úryvku hlásajícím poslední Večeři! (srov. 1 Kor 11,29). Právě v této oblasti našeho hlásání musíme pečlivě volit správné výrazy. Výraz »svatý chléb« vede spíše k omylu než k tomu, aby pomáhal věřícím správně chápat tento drahocenný Kristův dar.

Je velmi důležité, abychom stavěli před oči účastníkům bohoslužeb správné zacházení s konsekrovanými způsoby. Nezbytná úcta vyžaduje viditelná gesta a jednání. K tomu patří čistota oltářního prádla, důstojnost posvátných nádob, přiměřená výzdoba stejně jako poklekání a vůbec klečení a konečně uctivé mlčení v kostelním prostoru. Jestliže v kostele panuje atmosféra tržiště, těžko se dá vytušit skutečná přítomnost Pána ve svatostánku.

Skutečná přítomnost v nenápadných způsobech chleba a vína přesahuje daleko možnosti chápání našeho rozumu. Proto musíme našemu rozumu pomáhat »oporami paměti«, které mu pomáhají alespoň vytušit

tajemství Eucharistie. Adorace před Nejsvětější svátostí má kromě setkání s Bohem právě také tuto důležitou funkci. Chrání Eucharistii před banalizací a připomíná nám velikost daru, který nám Bůh dává. Proto musí být naší starostí, aby se mohla skutečně rozvíjet zbožnost směrem ke svatostánku. Při zavřených kostelních dveřích to není možné!

Papež Pavel VI. jednou napsal: »Návštěva Nejsvětější svátosti je důkazem vděčnosti, znamením lásky a naplněním povinnosti klanět se Kristu, našemu Pánu.« (Enc. *Mysterium fidei*). Klanění Nejsvětější svátosti by nám všem mělo ležet na srdci. Nemůže bolestný nedostatek duchovních povolání spočívat také v tom, že ve svých farnostech nevytváříme dostatečnou atmosféru, aby mladí lidé mohli zaslechnout Boží volání? Farnosti, kde se konají

adorace, mají vždy povolání. Nemělo by nás to vést k zamyšlení? **Chtěl bych pozvat všechny farnosti, aby každý týden konaly alespoň hodinovou adoraci.** Posílí se tak naše víra ve skutečnou přítomnost Krista, vzdáme Pánu úctu, která mu náleží, předneseme Vykupiteli prosby a bídu lidstva a vytvoříme prostor pro nová duchovní povolání.

Pán říká: *Velice jsem toužil jít s vámi tohoto beránka* (Lk

22,15), protože on velice touží po tom, být s námi ve společenství, být s námi jedno, jako je jedno s Otcem (srov. Jan 17,23). To se týká nejnvtitnějšího tajemství samého Boha: Nejsvětější Trojice. Kristus dobře ví, že jen v trojediném Bohu můžeme najít své pravé štěstí a naplnění. Proto k nám přišel jako *pravý chléb života* (Jan 6, 32.35). Sestra Emilií Schneiderové Pán zjevil: »Kdybys věděla, jak velice toužím sdílet se co nevnitřnějším způsobem se svými vyvolenými již v tomto životě a dát jim v hojné míře zakoušet lásku, kterou vidíš, dělala bys ještě více pro to, abys tuto touhu uspokojila.« (Duchovní dopisy, 1860, s. 73).

V eucharistickém tajemství zůstává Bůh s námi a v nás. Proto je svatá Eucharistie nejhlubším pramenem pravé životní radosti a životní síly. A kdo z nás nepotřebuje stále takový

pramen, aby vnitřně nevyschl? Při každé mši svatě prosíme před svatým přijímáním: »Pane Ježíši Kriste, nehleď na naše hříchy, ale na víru své Církve...« Naši věřící mají právo na tuto víru Církve a tu jim nesmíme zůstat dlužní. Jako první a poslední odpovědný za všechnu pastýřskou službu v diecézi Kolín Vás proto naléhavě prosím, abyste vzali za své moje starosti, protože právě v oblasti svaté Eucharistie nesmíme svým svěřeným bratřím a sestrám z pravé

pastýřské lásky zdržet pravdu. V této pravdě bych Vás všechny chtěl svým slovem upevnit a posilnit. *Když spatřili hvězdu, zaradovali se velice* (Mt 2,10), říká Písmo o svatých třech králich. Pohled na tajemství Eucharistie i nás naplní velkou radostí.

Modlí se za Vás a zdraví Vás ve srdečném spojení s Vámi Váš
Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský

Nebezpečná vysoká hra (dokončení)

Tajná mocenská centra uplatňují svůj celosvětový vliv především prostřednictvím OSN. Odtud se vede již delší dobu především boj proti rodině. Mezinárodní mafie se snaží zbavit rodinu jejich práv. Tento boj je o to podlejší, zákeřnější a nebezpečnější, že se uskutečňuje pod záminkou pomoci dítěti a chrany jeho práv.

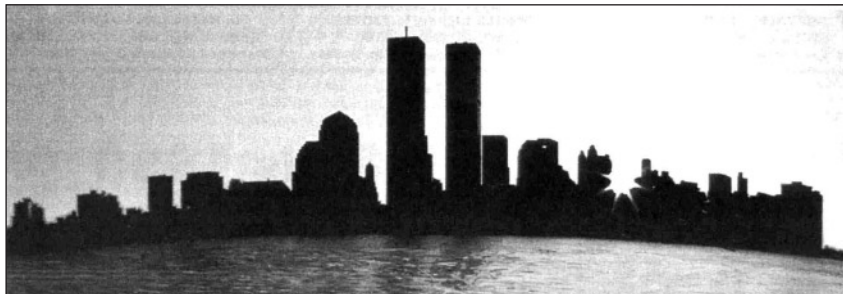
OSN a její organizace UNICEF – pomocné dílo pro dítě – zneužívá svou autoritu a stává se prostředkem manipulace směřující ke kontrole světového obyvatelstva. Aby koncerty mohly prodávat co nejvíce ochranných prostředků, snaží se tato organizace nabízet tyto prostředky již desetiletým, a proto vyhlašují jejich právo, aby si je opatřovali bez vědomí rodičů a dokonce bez vědomí zdravotnických zařízení. To ale přímo zasahuje samo srdce rodiny, protože rodičovský dům s mravně zdravými rodiči velmi obezřetně chrání své děti opatrností, láskou

a studem před pohlavním svedením a zneužitím. Patří k základním právům rodiny chránit dítě před předčasným pohlavním stykem, který je velkou zábranou zdravého vývoje.

Toto základní právo rodiny je trnem v oku orgánům pro celosvětovou kontrolu porodnosti. To jim brání zmocnit se mladých lidí a převychovat je tak, aby získali ovládající moc nad jednotlivci i nad státy. Za touto převýchovou se skrývá troufalá arogance, frivolnost a drzost. Orgány OSN, které si původně daly za úkol chránit lidská práva a děti před hladem, vykořisťováním, zneužitím a ponižováním, nyní se samy stávají vykořisťovateli a šlapou po základních právech dítěte a stávají se v rukou mafií nástrojem zločinu.

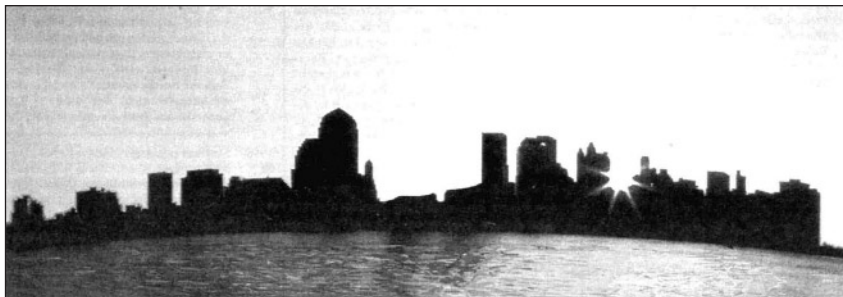
Tyto instituce používají právnícké obraty, kterým obyčejný občan nerozumí. Obsahují skrytou lež a podvod. Jsou to hesla jako **reproduktivní zdraví** nebo

služba zdravému plození. Za těmito termíny se ve skutečnosti skrývá kontrola porodnosti, nucená sterilizace, zabraňování početí a potraty. Tyto programy jsou prosazovány cílevědomě na celém světě. Ve skutečnosti s sebou přináší mnoho tělesného a duševního utrpení a mnoho zmařeného lidského štěstí. Ti, kteří by podle preambule pro-

hlášení o lidských právech měli tato práva chránit před »akty barbarství, které zraňují lidské svědomí« (viz Charta lidských práv z 10. 12. 1948), se doslova přepólovali a bez skrupulí se tohoto porušování nejintimnějších lidských práv dopouštějí.

Výbor pro lidská práva OSN 27. června 2001 vyzval veřejně Guatemalu, že musí uzákonit potraty. Ústava této země totiž zaručuje právo na lidský život

od okamžiku početí. Kanadská vláda věnovala pro tyto účely Guatemale 2 mil. dolarů. Paní Mercedes Wilsonová, někdejší guatemalská delegátka v OSN, k tomu prohlásila: »Západ vzal chudým zemím všechno. To poslední, co nám zůstalo, jsou

naše děti a víra. Nyní nás Západ zbavuje víry a skrze sociálně pomocný systém i našich dětí.«

Hladovějícímu Pakistánu byla pomoc 250 mil. dolarů poskytnuta jen pod podmínkou, když současně přijme 35 mil. dolarů na »službu zdravému plození« (na potraty, kondomy). Podobně tomu bylo v Nigérii.

Zástupce Fondu OSN pro obyvatelstvo (UNFPA) v Číně Burmester pochválil Čínu za výsledky její praxe snižování porodnosti (viz Světlo 50/2001, str. 6). UNFPA podepsalo již v roce 1978 »Memorandum porozumění« pro čínskou praxi nucených potratů a sterilizací a věnovalo v roce 1999 na to 177 mil. dolarů. Vůbec nevádí, že zde byly prokázány nucené potraty i v devátém měsíci tě-

hotenství a dokonce zabíjení živých dětí, především děvčátek (viz Friday Fax z 24. 8. 2001, Nr. 36, Jg 4)

Itálie je kritizována za to, že lékaři mohou odmítnout provedení potratu, Česká republika za »zastaralý přístup k těhoten-

ství a mateřství«, Arménie za tradiční stereotyp ženy a matky. Kirgizstán byl přinucen legalizovat lesbickou lásku.

Rumunsko bylo přinuceno zrušit zákaz homosexuálního pohlavního soužití.

Na celém světě se prosazuje školní sexuální výchova. Mnoho lidí si pod tím představuje, že naše děti se učí odpovědně nakládat se svou pohlavností. Jen málo je těch, kteří chápou, že tomu tak nemůže být. Děti jsou totiž předčasně upozorňovány na věci, které vůbec nechtěly a nemusely vědět, a jsou uváděny do světa, který je zatím v souladu s jejich vývojem vůbec nezajímá. Tak se předčasně probouzejí vášně, k jejichž ovládní chybí dozrálé duševní síly. Tak vede tato »výchova« nakonec k předčasnému zkoušení a praktikování pohlavních styků, které jsou představo-

vány jako něco samozřejmého a bezpečného díky ochranným prostředkům. Z toho profitují příslušná průmyslová odvětví. Konečným efektem »kontroly světového obyvatelstva« je stárnutí a vymírání národů se všemi tragickými důsledky.

Je zcela zřejmé, že katolická církev, která trvá na své mravní nauce zakotvené v přirozeném mravním zákonu, se musí dostat do svízelných situací. Se svým tělem a se svou duší nemůže člověk nakládat libovolně, nýbrž se musí řídit vrozeným přirozeným zákonem, který chrání jeho samého a celou společnost. Toho se dosud držela jak morální teologie, tak evropská filosofická eti-

ka na celém kontinentu. Kontrola porodnosti však rozbíjí tuto kulturní identitu, smysl pro mravnost života a víru v živého Boha a tím rozbíjí i identitu samotného člověka.

Proto se ze strany mafií skrývající se za OSN vede přede-

Lékařský pokrok a »pokrok«

vším záluždná válka proti monoteistickým náboženstvím, zvláště křesťanství, zatímco panteistická náboženství jako hinduismus, buddhismus se těší přízni. OSN obdivuhodně podporuje především náboženství bez osobního Boha. Příkladem je sekta GAIA neboli »náboženství Země«. Její příslušníci tvoří 0,1% světového obyvatelstva (křesťanství 25%, islám 25%, hinduismus 17%). Tato sekta prosazuje pověstné »nové desatero« a podle něho vytvoření nové světové vlády. Pro tuto sektu je lidstvo pouze exkrementem bohyně Země, kterou znesvěcuje. OSN vychází sektě vstříc jako výtečnému náboženství (Calg. Herald 11. 8. 2001). Se stejným zájmem propaguje nové světové náboženství New Age.

Tak jako tato tajná mocenská centra uplatňují svůj vliv skrze nadnárodní organizace včetně OSN, uplatňují svůj vliv také v parlamentech, vládách, ve výchovných programech na vysokých, středních a základních školách, ve zdravotnických zařízeních. Není divu, že středem jejich pozornosti jsou katolické fakulty. Cílem jejich zamýšlené »liberalizace« je především eroze svědomí a smyslu pro mravnost, a to pod pláštěm tolerance, pluralismu a svobody a pokroku. Kdo trvá na odvěkých normách lidské mravnosti, je ultrakonzervativní zpátečník, zaslepený tradicionalista a fundamentalista.

Nastává absurdní situace, že to, co bylo po celá tisíciletí pokládáno za nepřípustné, se vykládá jako základní lidské právo, a to, co bylo dosud povinností, totiž bránit mravnost, se stává trestným činem. To je charakteristickým znamením zvrácené civilizace, která sama sebe odsoudila k zániku.

*Podle Christ und Zukunft
č. 85/2001
Překlad -lš-*

Je důležité, aby lidé byli informováni o stavu vědy a výzkumu, které se stále více specializují. Objasnění těchto otázek je velmi prospěšné.

Co se vlastně skrývá za vším tím, co nám výzkum a média prodávají jako »pokrok«? Nic proti lékařskému výzkumu: jemu vděčíme za to, že mnoho nemocí, které byly nevléčitelné, je možno dnes medicínsky zvládnout a zachránit život pacienta.

To ale neznamená, že každý medicínský výzkum je nezbytný, anebo že je v zájmu člověka. Je možno v zásadě podporovat lékařský výzkum a současně rozhodně odmítat tu nebo onu konkretizaci. Jsou lékařské výzkumy, které proto, že jdou mimo člověka, znamenají ve skutečnosti krok zpět, a jsou dokonce výzkumy, které jsou pro člověka, alespoň pro některého, absolutně smrtelné.

A tady už musíme všichni říct: »STOP! Až potud a dále ani krok!«

Například: Předimplantační diagnostika PID.

Při PID se vytváří zárodek (embryo) mimo matčino tělo ve zkumavce a je podroben genovému testu. Pomocí chromozomů nebo genové analýzy je možno určit pohlaví, možné úchytky od počtu chromozomů nebo molekulární genové úchytky,

a to ještě předtím, než je plod vložen do matčina těla.

Cílem této předimplantační diagnostiky je, aby do matčina lůna byly přeneseny jen bezchybné zárodky. Ty, které vykazují nějakou úchytku, jsou zničeny.

Tak se PID v praxi USA a některých evropských zemí jeví jako velmi poučná. Pomocí PID je možno lidský život kategorizovat na geneticky bezvadný a geneticky chybný. A provádí se tak »pěstitelský výběr« pomocí techniky (Norbert Geis).

PID se tu představuje jako alternativa k potratům.

Jak salonně vypadá myšlenka selekce pomocí PID, ukazuje studie Úřadu pro techniku a její důsledky u Spolkového sněmu v Německu, podle které by 18,9% žen své dítě utratilo, kdyby tato diagnostika prokázala sklon k nadměrné váze (nadměrnému ukládání tuku). Další 36% žen by sice své dítě neutratilo, ale domnívá se, že potrat je v takovém případě oprávněný a povolený.

Jiné pole, na kterém výzkum směřuje mimo člověka a vede k mrtvolám, je klonování.

Pod klonováním rozumíme techniku, jejíž pomocí se z živé bytosti vytváří další geneticky totožná bytost, tedy kopie. Klonování představuje formu bezpohlavního plození na základě

konzervace dědičných informací určitých živých bytostí. Jestliže se živé bytosti odejme například kožní buňka a izoluje se jádro této buňky a přeneše do jiné buňky zbavené svého jádra, může se z této buňky vyvíjet samostatná živá bytost. Taková živá bytost pak obsahuje stejné dědičné informace jako ta, ze

Dr. Claudia Kaminská

kteřé pochází buněčné jádro. Kdo si ještě vzpomene na klonovanou ovci Dolly?

Technika přenosu jádra je principiálně použitelná u člověka a je mimo vši pochybnost, že při těchto pokusech (bylo jich už 277!) je výsledek stejný jako u Dolly.

Otázky, o které se zde jedná, jsou tyto: K jakému účelu se mají provádět takové medicínské machinace? Ve veřejných debatách se mluví o dvojí účelnosti, která je protichůdná. Mluví se o »terapeutickém« klonování a o »reproduktivním« klonování.

Při reproduktivním klonování se přeneše buněčné jádro do těla samičí živé bytosti, kde se má uchytit a v příznivém případě se narodí nový jedinec. Z pozorování případu Dolly víme, že klonované zvíře se často rodí s těžkými deformacemi nebo se rodí mrtvé. Byly pozorovány těžké defekty srdce, plic, anebo imunitního systému. Ty jsou geneticky podmíněné

a uplatňují se při reprogramování klonu.

Že medicínský pokrok je v tomto případě mimo zájem člověka, je zcela zřejmé.

I když slovo »terapeutické« klonování zní slibně, je ve skutečnosti ještě více mimo zájem člověka než reproduktivní. Při tomto klonování se sice klonovaný zárodek nekládá do mateřského těla, nýbrž má sloužit pouze na »výrobu suroviny«.

Ve skutečnosti je při terapeutickém klonování usmrcen počínající lidský život obdobně, jako když se rozebere auto, aby se z něho použily některé náhradní díly. Brutálněji s člověkem medicína nakládat nemůže.

V moderní medicíně už dlouho neudává tón »právo a etika«, nýbrž zájem vědce a nezřídka i podnikatele, který se zcela zbavil svého lidského svědomí.

Je jen málo vědních oborů, ve kterých hospodářský rozvoj prožívá takový rozmach, jako je branže biotechnologie. Jak u reproduktivní medicíny, tak u transplantační medicíny jde o obrovské tržní sumy. Jedno umělé oplodnění stojí podle země, nákladů a použité metody 6-15 tisíc DEM bez záruky úspěchu. K tomu představuje PID dodatečný obchod. Mozková hmota, různé tkáně, celé orgány – tento trh »opravárenského průmyslu člověka« jde jen v Evropě podle Tonyho Blaira do sta miliard dolarů.

Kdekoliv se jedná o peníze, existují silná lobby, lobby, která jdou přes mrtvolu. Co tedy můžeme dělat? Vysvětlovat a dát si vysvětlit. Každý z nás má možnost udělat druhému jasno o tom, co se vlastně skrývá za PID nebo za klonováním, když se mluví o »medicínském pokroku«. Je důležité, abychom všichni ukázali pravou tvář, neboť zde se jedná o statisíce důstojných lidských jedinců, kteří jsou uměle »vyrobeni« a pak »rozebráni« na náhradní díly.

Co mohou čekat odpůrci takového způsobu zacházení s člověkem? Jsou proti »pokroku«, jsou pro zachování dosavadního způsobu plození lidských jedinců, jsou tedy »konzervativní«.

Až média podporovaná biotechnologickým průmyslem ještě více implantují do lidského vědomí, jak pokrokové a prospěšné je manipulovat s lidskými zárodky, budou tito odpůrci představovat něco horšího než jen konzervatismus, budou představovat »ultrakonzervativní« brzdu společnosti, složku přímo ohrožující pokrok, a tedy složku nebezpečnou. K této mentalitě přispívají již dnes všichni, kteří používají takovéto cejchování druhých a vkládají do svých přívlastků hanlivý, odsuzující tón.

Z Lebe 54/2001
přeložil -lš-

Život nevinného člověka je svatý a nedotknutelný. Neexistuje žádný tak velký užitek pro jiného nemocného člověka nebo pro »lidstvo« či pokrok nebo vědecký vývoj, nebo dokonce pro hospodářský prospěch, který by opravňoval k tomu, abychom jakéhokoliv lidského jedince usmrtili.

Kdo tuto větu popírá, argumentuje stejným způsobem jako nacisté, kteří prováděli obdobné pokusy na věznicích. To samozřejmě platí za předpokladu, když uznáváme, že zárodek (embryo) je úplný živý člověk a nikoliv pouze nějaká tkáň.

Potkal jsem jednoho profesora genetiky a ten mi řekl: »Samozřejmě, že embryo je již člověk, ale já se musím řídit „duchem doby“.« Tedy nikoliv podle pravdy? Na to odpovídá jeho další přiznání: »Důsledně je to vlastně už jen stanovisko katolické církve.«

Biskup Andreas Laun, Salcburk

Může arcibiskup spolupracovat s Medjugorje?

Arcibiskup José Dimas Cedeno Delgado z Panamy navštívil Medjugorje v roce 1999. P. Slavko Barbarič mu položil několik otázek:

S. B.: *Můžete nám říci krátce něco o sobě?*

J. D.: Jsem arcibiskupem v Panamě ve Střední Americe a také předsedou biskupské konference. Naší řečí je španělština. Panama má necelé dva miliony obyvatel. Je zajímavé, že první biskupství založené na americké půdě je v Panamě. Dnes je u nás 8 biskupství. Jsem 47. biskupem od doby, co toto biskupství existuje. Situace naší církve je dobrá. Máme ještě stále dostatek povolání, a co je důležité, i mnoho aktivních laických hnutí, která mají dobrého ducha a svou prací jsou oporou církve. Máme mnoho důvodů k naději.

S. B.: *Co můžete říct o svém pobytu v Medjugorje?*

J. D.: Jsem zde poprvé. Se mnou přijelo asi dvacet poutníků. V těchto dnech jsem tu viděl a zažil velkou zbožnost a horlivost v modlitbě. To je zřejmé u všech skupin poutníků. Připravenost k modlitbě je zde obdivuhodná. Duch víry, kterého je cítit v modlitbě, vede k obnově této víry v srdcích všech, kteří sem přicházejí.

S. B.: *Je ovoce Medjugorje patrné i v Panamě?*

J. D.: V každém případě, Bohu díky! Máme jednu farnost, kterou vede P. František Verar. Často jezdí do Medjugorje a vybudoval kostel, který je zcela stejný jako tento v Medjugorje. P. František založil také sesterské farní společenství Panny Marie Královny míru. Každý večer je zde stejný program jako zde v Medjugorje. Jsou velmi aktivní.

S. B.: *Má toto společenství církevní uznání?*

J. D.: Ano, uznal jsem je na biskupské úrovni, když jsem viděl, jak zde pracují a žijí a že jejich hlavní úloha spočívá v modlitbě za mír. Také proto, že jsem cítil jejich spiritualitu.

Společenství trvá již několik let. Má dobré zkušenosti. Zavola jsem k sobě jednoho faráře, který je dobře zná, a on mi znovu všechno potvrdil, proto jsem tuto farnost uznal právě 25. června 1998, ve výroční den zjevení v Medjugorje. Jsem si plně vědom, že je to ovoce Medjugorje.

*Podle Press Bulletin 117
19. 5. 1999*

Z MH 350 přeložil -lš-

RAKOUSKO

Rakouská katolická akce i biskup Josef Krenn se postavili proti lidovému hlasování zaměřenému proti atomové elektrárně Temelín.

SAUDSKÁ ARÁBIE

13 křesťanů, kteří pracovali v Saudské Arábii, bylo zatčeno, protože konali obřady podle svého vyznání. Již od léta jsou ve vězení. Pocházejí z Eritreje, Etiopie a z Nigérie. Náboženská

policie je přistihla při domácích bohoslužbách. Nebyli propuštěni ani při vyhlášené generální amnestii v rámci ramadánu.

VATIKÁN

Koncern Motorola uvede v lednu ve Vatikánu do provozu moderní komunikační síť, která vylučuje jakýkoliv odposlech. Síť může přenášet rozhovory, obrazy a data a nemůže být zvenčí ničím rušena.

Kathnet

Svědky nejlepšího světa

Jana Deckerová (1918-1977)

»Být sám činí silným; být osamělý, to sráží k zemi. Samota je břemenem, když jsi bez Boha. Ale hraniční situace člověka je vždy také vstupní branou Boha.«

Tato slova napsala Dr. Jana Deckerová svým přátelům v Německu v červnu 1977. Několik týdnů nato byla brutálně zavražděna v samoté misijní nemocnici v Zimbabwe.

Její život byl činná láska, neúnavné bytí pro druhé. Tento její postoj živila víra a pevné přesvědčení, že je ve službách Boha a lidí. A tento postoj jí byl vlastní již v mladých letech v otcovském domě a ve škole v období nacismu. Její životní data jsou také mezníky jejího osobního vývoje.

Narodila se 19. 6. 1918 v Norimberku. Od roku 1924 navštěvovala školu Chudých školských sester, v letech 1928-34 lyceum. Pak přešla na státní reálnou školu v Ambergu, kde 1937 maturovala.

Nábožensky se angažovala již v mladém věku. Pracovala mezi farní mládeží a podílela se v Mnichově na pastorační práci a současně absolvovala kurs laických katechetů. Pracovala i v Červeném kříži jako hospitantka.

V únoru 1939 se ohlásila ve Würzburgu v Misijním lékařském institutu a prosila o přijetí do této společnosti. Jejím cílem bylo pracovat v Africe.

Po skončení válečných zmatků a dodatečném vzdělání na univerzitě v Mohuči jako odborná neuroložka hlásila se Dr. Deckerová opět ve Würzburgu se záměrem stát se v některé africké zemi misijní lékařkou. R. 1950 odjela do Rhodésie. Po delší etapě aklimatizace byla pověřena, aby zřídila nemocnici v pralesi v oblasti Lupane.

I přes časově náročný výkon lékařské služby našla si vždy čas

pro černé studenty medicíny, kteří u ní dělali praktikum. Také mnoho četla (odbornou i krásnou literaturu), ráda malovala, především portréty Afričanů, a psala mnoho příspěvků pro odborné lékařské časopisy. Redakci misijního magazínu »Marianhill« posílala pravidelné zprávy a reportáže o každodenní práci v pralesi. Byla zde řeč o kousnutí hadem, o mužích a ženách, kteří onemocněli malárií, o mladých matkách, které jí obzvláště přirostly k srdci. Napsala tehdy: »Patří to k obzvláště radostným událostem, když po několikaletém léčení přinese mladá matka dvojčata v koši upleteném ze sitiny.« Ale je tu v pralesní nemocnici i mnoho smutných událostí. Mladý učitel zemře na otravu krve po lehkém zranění nohy. Jiný tu leží již několik týdnů s nekrozami na noze: puffotebriss!

Tak strávila Jana Deckerová v misijní stanici 27 let naplněných po okraj prací. »Den by měl mít 48 hodin,« domnívala se jednou; a přitom ji všichni brali, jako by byla v nasazení jen jednu hodinu.

Podobný, po okraj naplněný den byl také 9. srpen 1977. Krátce po 14. hodině vtrhli do nemocnice sv. Lukáše dva vzbouřenci, bili pacienty pažbami a vyháněli je z nemocničních pokojů. Pater Heribald Senger byl v době přepadení mimo stanici. Jeho spolubratr Matouš Sutterluty byl jedním černým dělní-

Dr. Jana Deckerová

kem včas varován. Sestra Damiána Drechslerová byla v budově vzdálené několik set metrů od hlavního traktu. Ji děkujeme za mnoho podrobností.

Oba Afričané se samopaly zpusťovali nemocniční pokoj. Jak se později ukázalo, byli spatřeni před přepadením v jedné nedaleké pivnici. Museli být silně pod vlivem alkoholu, když vstoupili do misijní stanice. Zastřelili jednoho černého náčelníka a jinému muži vypíchli oči.

V nemocnici mezitím panoval úplný chaos. Teroristé zmlátili černé zdravotní sestry a žádali od Dr. Deckerové a jejich spolusester peníze a cenné předměty. Slídili také po lécích.

Doktorka Deckerová právě vyšetřovala jednu pacientku. Musela práci přerušit a spolu se sestrou Ferdinandou Plonerovou byla se zdviženými rukama zatlačena k zadnímu východu z nemocnice. Později se ozvalo několik výstřelů. Obě padly mrtvé k zemi.

Když Dr. Damián zděšen volal po několika minutách hrůzy policii, pachatelé již stanici opustili.

Zavraždění Dr. Jany Deckerové vyvolalo v její vlasti smutek a pobouření. Dr. Davida Zieglerová, lékařka ze sousední stanice, řekla novinářům: »Žádný člověk nemůže pochopit, proč byla tak brutálně zavražděna žena, která celý život dělala jen dobro a byla daleko za hranicemi misijní stanice známá a milovaná.«

Profesor Dr. Urban Rapp, ředitel Misijního institutu ve Würzburgu, napsal ve vzpomínce na Dr. Deckerovou: »Neznala hranice času. Noční výjezdy byly pro ni samozřejmostí. A byla neohrožená. Na ženu to bylo zcela neobvyklé. Když v zemi řádil mor, nevyšlo z jejich rtů ani slovo. Když jsem při jedné návštěvě s ní hovořil o nebezpečích v zemi a probírali jsme otázku její budoucnosti, myslela jen na pobyty nových černých sester, na izolační stanici a především na malý kostel v buši. Tento kostel v africkém stylu byl jejím dávným snem.«

O jejím duchovním deníku vědělo jen málo lidí a ještě méně tušilo, že tato napohled mužně a robustně vyhlížející lékařka vedla hluboký duchovní život. Každodenní činnost v nemocnici a neustávající nasazení pro černé pacienty to dávaly sotva tušit. Ale z její pozůstalosti je známo několik deníků, ve kterých psala meditativní texty, formulovala modlitby a zabývala se světonázorovými a filozofickými tématy. Citovala a komentovala nesčetné významné autory.

V jedné modlitbě, kterou složila, děkuje Bohu za »zázrak narození«. Je to jedna velká chvála Stvořitele, Všemoudoucího, Všudypřítomného, Nejdobrotivějšího. Jindy, opět v denících, psala hluboké texty ke 14 zastavením křížové cesty. Současně zaváděla křížovou cestu s černými laiky na misijní stanici.

V jedné modlitbě napsala: »Pane, děkuji ti za každého nemocného. Za jejich důvěru, za

jejich oddanost, za jejich naděje... Pane, ukázal jsi mi mnoho nouze, mnoho bídy, bezmocnosti a slabosti. Otevři moje oči, můj rozum, abych poznávala, zmírňovala pravou nouzi. Dej mi slova radosti, abych mohla uzdravovat nemocné, těšit smutné, povzbuzovat zoufalé. Pane, dal jsi mi často poznat sestru Smrt, zostruj mé svědomí u každé smrtelné postele. Odejmi mi lékařskou aroganci, pýchu a nevědomost znalce. Neboť ty jediný máš moc nad nemocí a smrtí, nad zrozením i umíráním. Kéž je tvoje vůle mou vůlí!»

O Svatém roce 1975 napsala Jana Deckerová ve svém deníku: »Tam, kde jsi postavena, je svatá země. I když půda pod tvýma nohama ještě bolestně hoří, věř pevně, že z trnů tvého zoufalství opět vypučí květy a přinesou plody, ať už těmito trny jsou situace, nebo lidé... Zastaň se druhých, dodrž své slovo, neměj více tváří. Neotravuj své prostředí zlými slovy. Nemyj si ruce jako nevinná, vezmi druhé v ochranu, raduj se z cizích úspěchů.«

Jana Deckerová nebyla utoπισka, stála oběma nohama na zemi. Její duchovně mystická žila byla živena skutečností všedního dne. Nebyla ani odcizená nebo vzdálená světu, ani ponořená do monotonie lékařské rutiny. Při vši angažovanosti pro místní obyvatelstvo udržovala kontakty se svými doma. V létě 1969 napsala své staříčké matce, která žila nedaleko Mnichova: »Bohužel Tvoje dcery Ti nezajistily žádného zetě a nepřipravily ti radosti babičky. Ale v průběhu téměř dvaceti let jsem v africké misii dostala 8000 dětí a jistě na 30 000 bylo ošetřeno v jejich nemoci, více než 100 nouzově pokřtěno a jiným jinak pomozeno. Tak máš opravdu velikou rodinu.«

S láskou připomíná své matce ve stejném dopise, aby nezapomínala na sebe a při špatném počasí si raději vzala do kostela taxik, než aby šetřila pro Afriku.

»Protože my tě ještě dlouho potřebujeme. Je to tvoje ustavičné pochopení pro naši práci zde v Africe... které nás nese a drží. Kéž by bylo hodně takových matek!«

Jak vážně brala po celý svůj život své poslání misijní lékařky, vyplývá z článku, který byl nalezen v její pozůstalosti. V závěru jejího výkladu čteme: »Zdraví má také co do činění s pravdou. My nemůžeme opomíjet příkaz ke křesťanskému poslání, dokud je tolik našich bratří a sester na tom nejnižším stupni rozvoje, trápí je duševní strach, žijí v nevědomosti o lidských hodnotách. Jestliže si říkáme křesťané a křesťanské zjevení pro nás něco znamená, je naším úkolem zprostředkovat i těm nejposlednějším a nejubožejším skutkem a příkladem křesťanské hodnoty.«

Kdo jedná z tak hlubokého přesvědčení, nemá žádné problémy, když jde o jeho vlastní život. Když radili Dr. Deckerové v 70. letech, kdy byla občanská válka v Rhodesii-Zimbabve v plném proudu, aby alespoň na čas opustila misii v St. Paul a nevystavovala svůj život ohrožení, odmítla. »Patřím tam, kde jsou nemocní. Odtud mě nikdo nedostane, jedině jako mrtvou.«

Tato slova se vyplnila do písmene. Dr. Deckerová odešla z tohoto života ve službě nemocným. Je to mučednice bliženské lásky. Pracovala, žila a zemřela pro své černé pacienty. Čtyři týdny před svou smrtí po nedělní bohoslužbě vyzvala věřící, aby děkovali Bohu za jeho požehnání a dobrodincům za mořem za jejich ochotu k pomoci. Pak zantonovala píseň: »Siya kudumissa Baba!« - »Bože, chválíme tebe!«

Při jejím pohřbu na městském hřbitově v Bulawayo, kde byla pochována spolu se sestrou Ferdinandou, plakaly stovky černochů, křesťanů i nekřesťanů. Vlastně museli děkovat Bohu, že měli Dr. Deckerovou tak dlouhý čas!

Z Lebe 54/2001 přeložil -lš-

Dobry dělník na vinici Páně aneb Blahoslavení milosrdní

Žid, který bojoval za války na Západě a v Africe, se jako repatriant opožděle vrátil do Prahy a tu několik týdnů marně sháněl na úřadech vhodné zaměstnání: Zdědělou víru v Boha ztratil a nyní ztratil i víru v lidi. Má vzezření žida, takže ho každý poznal hned na první pohled. Bloudil pražskými ulicemi nevrhý, podrážděný a naplněný vztekem. Značně utmáčený a unavený hledal místo, kde by byl zcela sám. Šel kolem katolického chrámu a vstoupil dovnitř. Protože vzadu klečely dvě ženy, posadil se do přední lavice. Co následovalo pak, popsal později ve fejetonu takto:

Vešel jsem do kostela, ale stejně by mi vyhovovala osamělá hospůdka nebo liduprázdný parčík. Nemohl jsem už dále snášet pouliční ruch ani zvuk lidských hlasů.

Tak si odpočívám a najednou se u mě objevil zřejmě místní kněz: »Dovolte, nejste snad v nějaké tísní?« Skrz zuby jsem procedil: »Dejte mi pokoj!« Po chvíli ticha řekl: »Promiňte,« a odešel. Znovu jsem osaměl a řekl jsem si: »Člověku snad už nikde nedají pokoj.«

Za chvíli přišel kněz opět. Naklonil se ke mně: »Snad by vám mohla pomoci naše církev - snad v jejím lůně...« »Už jsem vám jednou řekl, abyste mi dal pokoj! Nepřišel jsem brblat nějakou vaši modlitbu, ale sníst si tady v klidu párek s houskou, rozumíte?« Tak podrážděně jsem reagoval, protože jsem byl naplněn hněvem na všechno a na všechny. Tentokrát neřekl nic a potichu se odšoural. Slyšel jsem, jak vzadu pokašlává a popochází. Pak ke mně přišel potřetí a řekl: »Nezlobte se, ale přece jen na vás vidím, že se vám přihodilo něco zlého. Kdybyste se mi svěřil - ne jako duchovnímu, ale ...« »Člověče,« obrátil jsem se prudce k němu, »kolikrát vás mám žádat, abyste mi dal pokoj?!« Kněz odešel.

Když jsem vystoupil z lavice, zase ke mně přišel. Mlčky

mě vzal za zápěstí a odvedl do sakristie. Tam ke mně vztáhl ruce a k mému překvapení mi nejdokonalejší hebrejštinou udělal naše židovské požehnání. Dobře jsem je poznal, neboť můj v koncentráku zahynulý otec mi ho často uděloval. Nezmýlil se ani v jediné hlásce, když v prostorách katolického chrámu zaníceně pronášel požehnání mého nešťastného rodu.

Napadlo mě, že bych se měl omluvit za svá zlá slova. Neučinil jsem tak. Vycítil jsem, že mi tento kněz porozuměl, aniž jsem promluvil.

Když jsem vycházel na ulici, řekl jsem si: »Bože židů, Bože křesťanů i Bože všech zapadlých a neznámých, hle, to je vskutku dobrý dělník na vinici Páně.« Náhle jsem si uvědomil, že i já dojdou cíle, že i já, posilován nadějí, budu někde radostně pracovat. Také mi kmitlo hlavou, jestli snad nebude třeba kostel znovu vysvětit, když v něm byl vykonán tak neobvyklý obřad. Může ale znesvětit projev tak opravdové lásky k bližnímu?

Toto se stalo Bedřichu Stejnovi dne 20. října 1946.

*Podle Kukátka 3 A. Šuránka
připravili Antonín Malušek
a Lubomír Hadrava*

UPOZORŇUJEME NA ZMĚNU
E-MAILOVÉ ADRESY TÝDENÍKU SVĚTLO:
svetlo@maticecm.cz

Skutečná tvář otce Pia (5)

Chceme-li se k sledu událostí, který představuje proces popravy, postavit čelem, musíme přímo odměřovat tuto krev, tuto tvrdou lekci smrti. P. Pio zde nepředstavuje drama někoho druhého. Není tu vůbec žádný odstup mezi ním a Kristem. *Vivo iam non ego nežiji již já.* Jestliže Hlava zpřítomňuje svou oběť nekrvavým způsobem, pak jistě ne proto, aby dala zapomenout na cenu krve. Nevyžaduje snad každá mše od údů Kristova těla, aby přinášely svůj spolupodíl na výkupném utrpení, protože je to ON sám, kdo ve svém Těle žije, trpí a umírá? Nejsme snad všichni nástrojem vykoupení? A není pro každého z nás mše místem transsubstanciacie – předpodstatnění, kde naše ubohé utrpení sám Kristus přejímá, aby získalo cenu věčnosti?

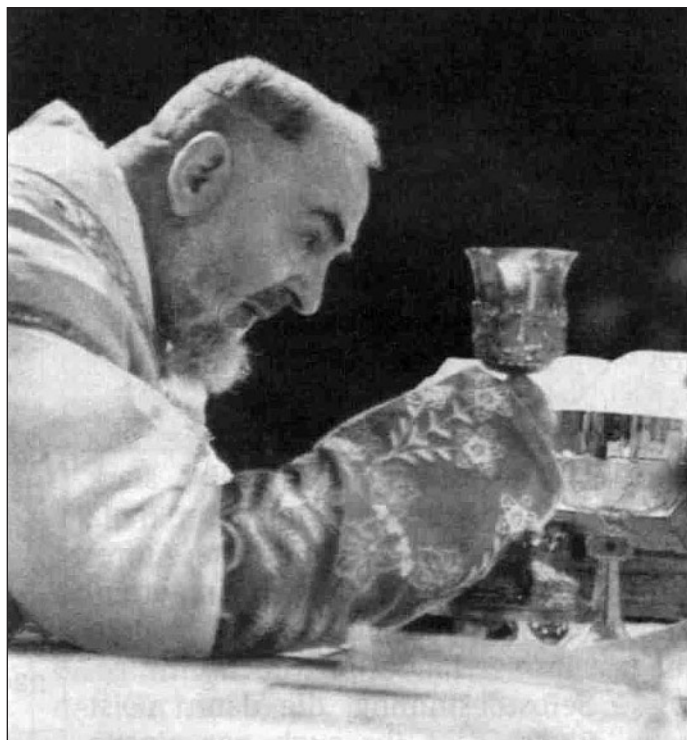
Jestliže tato úloha připadá již prostému křesťanu, oč více připadá knězi! On je obětní beránek z povolání, prostředník mezi Bohem a jeho lidem. Dívám se na tvář otce Pia, která je zalita slzami, a myslím na všechny ty hříchy, které bere na sebe v nekonečných hodinách ve zpovědnici. Neslyší vyznání hříchů a neuděluje rozhřešení pro své potěšení. Protože není služebník nad pána. Tady je část krve, která se od něho žádá! Stigmata nejsou důležitá. Krev duše je důležitější než krev těla... Pokorně jako malomocný, sám mezi nebem a zemí, stoupá k oltáři svého Boha. Jako kněz nemá žádný jiný důvod, aby zde pobýval, než aby dal skrze sebe prozařovat Kristu!

Po této bolestiplné extázi mše pokračuje. Nyní rozumím, proč lidé kolem oltáře zdržují svůj dech. Slova zde mohou vadit a být nevhodná – bylo napsáno tolik pošetilých věcí o otci Piovi – duše však je hlubší a nemýlí se! Toho, co se odehrává na oltáři, se přímo dotýká. Mezi ní a tímto do Boha

ponořeným knězem existuje tajné dorozumění. Je uchváce na a vtažena do vřavy tohoto dramatu. Tato mše se stává mou mší.

A v tom podle mého názoru spočívá jedna z příčin mimořádné moci, jakou má otec Pio nade všemi, kdo se k němu přiblíží. Jako ten, kdo hledá pramen, dává vytrysknout z pouště neplodného zvyku zasypané živé vodě. Při styku s ním se duše rozpomínají na to, že jsou křesťanské. Bezbarvé úkony nábožnosti dostávají znovu mízu a život. Vsadím se, že nikdo z těch, kteří byli jednou v San Giovanni Rotondo, už nikdy nebude schopen být přítomen na mši jako pouhý divák. »Je to, jako by mi spadly šupiny z očí,« řekl mi kdosi, »objevuji ve mši, co jsem nikdy netušil!« Od obětování stává se rytmus posvátného dramatu intenzivnějším. P. Pio pozvedá patenu s prosebnou tváří, oči se ztrácejí v neviditelném světle. Vystavují se na odív rany jeho rukou, rudé a krvavé. Tak setrvává bez pohybu, mnohem déle, než kolik vyžaduje modlitba Suscipe. Je to, jako by do tohoto aktu obětování zahrnoval celý svět. Jeho obličej poznamenaný proudy slz vyjadřuje něco jako výzvu: Zde je to, co Ti, věčný Otče, přináším jménem Syna, kterého zastupuji. Tuto obrovskou lidskou bídu, tuto zřirající úzkost srdce, tyto hříchy... A vkládám to všechno, jedno přes druhé, do Tvé náruče, na Tvé Srdce. Pokus se vrátit mi to všechno ještě lépe v podstatě proměněné! Jako člověk mezi lidmi, jako lidský kněz dávám Ti, Stvořiteli, to, co jsi obnovil krásněji, než jsi to stvořil...

Minuty plynou jako kapky krve. Náhle chápou, že jsme touto mší posunuti do věčnosti. Tajemství kříže vystupuje z času v té míře, v jaké tento ukřižovaný Člověk je BŮH. Nevýslovným a našemu chápání

absolutně nepřístupným způsobem je v každé mši přítomna Golgota, a my jsme vystoupili na Golgotu. Tato pravda se v našich neklidných a roztěkaných hlavách příliš smazala a upadla do zapomenutí.

Při vzpomínce na živé nové zastavení nová extáze. Byla to doba, kdy otec Pio bez konce doporučoval své jednotlivé děti Bohu a v chóru skrytý pater kvardián mu musel dát v myšlenkách příkaz, aby pokračoval.

Byla jsem na několika mších otce Pia: ani dvě nebyly stejné. Jistě, otec je bezpodmínečně věrný všem rubrikám a jeho gesta jsou na Itala obdivuhodně prostá. Přesto však je možno zřetelně vidět, že zde nepůsobí jen on sám. Obklopují ho neviditelné přítomnosti, pomáhají mu, nebo ho zdržují. Jednou v pátek jsem jen viděla, jak vzdychá, tísňený jako bojovník v zoufalé situaci. Briskními pohyby hlavy se marně pokoušel přemoci nějakou zábranu, která mu bránila vyslovit konsekrační slova. Nakonec došlo na jakousi směs pohybů rukou, ze které vyšel vítězně, ale byl zcela vyčerpaný. Jindy při Sanctus proudily z jeho čela kapky potu a stékaly po jeho vzdechy ztrápeném obličej

ji. Je to skutečně muž bolesti, který zápasí se smrtí. Jsou dny, kdy při konsekračních slovech prožívá hotové mučednictví. Jenom jeho zpovědník by mohl říct něco více o tom, protože P. Pio, i když je veselý, zachovával absolutní mlčení o všem, co se týká jeho samého.

Konečně drží ve svých rukou jen svého Boha, který se stal Chlebem. Potůčky krve crčí kolem jeho prstů. Na okamžik se jeho rysy uvolnily a zazářily. Někdy se kolem rtů objeví úsměv a jeho něžné oči se laskají s Hostií pohledem plným nekonečně něžné lásky. Nevím nic o síle jeho víry. Ale je jisté, že jsem ho viděla, jak se dívá přes proměněné způsoby. Jestliže někdo pochybuje o skutečné přítomnosti, stačí, aby se zúčastnil jedině jeho mše. Netvrdím, že víra, která je milostí, mu bude automaticky vlita. Ale určitě se ocitne v podobném dilematu jako jeden přítel, kterého jsem poslala do San Giovanni Rotondo a který mi napsal: »Někdo z nás dvou, buď to já jsem blázen, anebo se zbláznil pater.« Rozhodl se pro první z těch dvou možností.

(Pokračování)

Život Kristův (63)

LXIII. Kristus – model dokonalé lásky, která dosahuje svého vyvrcholení v oběti kříže

1) Ježíšovo synovské sjednocení s Otcem se vyjadřuje v dokonalé lásce, z níž náš Mistr také učinil hlavní příkazání svého evangelia: *Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první příkazání* (Mt 22,37-38). Jak je známo, Ježíš k tomuto příkazu přičleňuje další, který je tomu prvním podobný: *Miluj svého bližního jako sám sebe* (Mt 22,39). Pokud se jedná o tuto lásku, pak sám Ježíš se dává za její vzor: *Nové příkazání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy* (Jan 13,34). Ježíš tedy dává svým učedníkům a svým následovníkům takovou lásku, jakou miloval On sám. Na tuto lásku se opravdu mohou aplikovat vlastnosti lásky, které vypočítává svatý Pavel: *Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčíljuje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného. Ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží* (1 Kor 13,4-7). Když ve svém listu apoštol Pavel předkládal adresátům dopisu v Korintě právě takový obraz evangelijní lásky, jistě měl na mysli a v srdci vzpomínku na Kristovu lásku, a právě vůči takové lásce chtěl nasměrovat život křesťanských komunit, proto také můžeme považovat jeho hymnus na lásku za komentář k příkazání milovat se navzájem podle vzoru, kterým je Kristova láska. Tak to později vyjádřila svatá Kateřina Sienská: *... jak jsem já miloval vás* (Jan 13,34). Svatý Pavel na jiných místech podtrhne, že vrcholem této lásky je oběť na kříži: *Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou* (Ef 5,1-2). Je pro nás opravdu poučné, konstruktivní a útěchyplné rozjímat o uvedených vlastnostech a charakteristikách Kristovy lásky.

2) Láska, kterou nás Ježíš miloval, je pokorná a má povahu služby:

Vždyť ani syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny (Mk 10,45). V předvečer svého utrpení předtím, než ustanovil Eucharistii, Ježíš myje nohy svým apoštolům a říká jim: *Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy* (Jan 13,15). Při jiné příležitosti Ježíš napomíná: *Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech* (Mk 10,43-44).

3) Ve světle tohoto pokorného vzoru ochoty a disponibility, která se nezalekne ani konečné služby na dřevě kříže, Ježíš může vyzvat své učedníky: *Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek* (Mt 11,29). Láska, které učí Kristus, se vyjadřuje ve vzájemné službě, která vede až k tomu, že se člověk za druhé obětuje. Tak se naplňuje příkazání dávat svůj vlastní život za bratry (srov. 1 Jan 3,16). Právě tuto skutečnost zdůrazňuje Pavel, když učí, že Kristus miloval církev a obětoval se za ni (srov. Ef 5,25).

4) Další charakteristikou lásky, na niž upozorňuje Pavel ve svém hymnu na lásku, je to, že láska nehledí jen a jen na svůj vlastní prospěch (srov. 1 Kor 13,5). My víme velmi dobře, že Ježíš Kristus nám zanechal příklad lásky, která naprosto nehledí na vlastní prospěch. Svatý Pavel to říká zcela jasně na jiném místě: *Každý z nás ať si hledí získat oblibu u bližního k jeho dobru a prospěchu. Vždyť ani Kristus neměl zalíbení sám v sobě ...* (Řím 15,2-3). V Ježíšově lásce se konkretizuje a dosahuje svého vrcholu evangelní radikalismus v osmi blahoslavenstvích, která Ježíš vyhlásil. Kristův heroismus bude vždy modelem heroických ctností všech světů.

5) Velmi dobře víme, že evangelista Jan, když představuje Ježíše na prahu Jeho utrpení, o Něm píše: *A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti* (Jan 13,1). Ono „až do krajnosti“ podle všeho dosvědčuje

definitivní charakter a nepřekonatelnost Kristovy lásky. *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život* (Jan 15,13), praví Ježíš sám v řeči na rozloučenou, jak nás o ní zpravuje jeho milovaný učedník. Tentýž evangelista pak píše v jednom ze svých listů: *Z toho jsme poznali Lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry* (1 Jan 3,16). Kristova láska, která se definitivním způsobem projevila na dřevě kříže, tedy v onom položení vlastního života za své přátele, je tedy definitivním modelem každé autentické lásky k bližnímu. Jestliže tato láska v mnoha Kristových následovnicích dosáhla heroického stupně, pak tato vrcholná míra napodobování Mistra je vysvětlitelná mocí Kristova Ducha, jehož Kristus přijal od Otce a poslal rovněž svým učedníkům (srov. Jan 15,26).

6) Kristova oběť se stala „cenou“ a jakousi „kompenzací“ za osvobození člověka. Jedná se o osvobození z otroctví hříchu (srov. Řím 6,6,17), je to přechod ke svobodě Božích synů (srov. Řím 8,21). Touto obětí, která vyplývá z Jeho lásky vůči nám, Kristus definitivně naplnil své mesiášské – spasitelské poslání. Zvěstí celého Nového zákona nachází nejjasnější a nejsouhrnnější výraz ve výroku Markova evangelia, kde Ježíš říká: *Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny* (Mk 10,45). Tento výraz „výkupné“ napomohl k formulování pojmu a výrazu „vykoupení“ (řecky: *lytron* – výkupné; *lytrósis* – vykoupení). Tato ústřední pravda celé Nové smlouvy představuje zároveň naplnění Izaiášovy prorocké zvěsti ohledně Služebníka Hospodinova: *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni* (Iz 53,5). *On nesl hřích mnohých* (Iz 53,12). Lze říci, že vykoupení bylo očekáváním celého Starého zákona.

7) Tak tedy ono *projevil jim lásku až do krajnosti* (Jan 13,1), tedy těm, které mu Otec dal (srov. Jan 17,6), nachází svůj nepřekonatelný výraz v Kristově darování vlastního života na dřevě kříže, jež znamená oběť za hříchy (podle toho, co tvrdí prorok Izaiáš). Vědomí o tomto úkolu a o tomto vrcholném poslání

bylo vždy přítomno v Kristových myšlenkách i v Jeho vůli. To můžeme vyrozumět z Jeho vlastních slov o dobrém pastýři, který dává svůj život za ovce (srov. Jan 10,11). To je také Jeho vrcholnou, tajuplnou a přece zcela evidentní aspirací: *V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán* (Lk 12,50). Projevuje se to také ve vrcholném výroku nad kalichem v průběhu Poslední večeře: *Neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů* (Mt 26,28).

8) Apoštolské kázání od samého počátku vštěpuje posluchačům pravdu, že *Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy* (1 Kor 15,3). Pavel to tak hlásal zcela otevřeně Korintánům: *Tak to kážeme a tak jste v to uvěřili* (1 Kor 15,11). Totéž Pavel hlásal starším v Efezu: *Dbejte na sebe i na celé stáde, v kterém vás Duch svatý ustanovil za představené, abyste spravovali Boží církev, kterou si získal vlastní krví* (Sk 20,28). Pavlovo kázání je plně v souladu s hlásáním apoštola Petra: *Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás usmířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle Ducha dostal nový život* (1 Petr 3,18). Pavel opakovaně hlásá totéž, totiž že v Kristu ... *máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost* (Ef 1,7). S ohledem na systematickosti a soustavnosti tohoto učení prohlašuje Pavel velmi rezolutně: *My kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost* (1 Kor 1,23). *Neboť pošetílá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé* (1 Kor 1,25). Apoštol je si plně vědom kontradikce zjevené tajemstvím kříže. Proč tedy tento kříž je svrchovanou mocí a moudrostí Boží? Odpověď je pouze jedna: *Poněvadž v Kristově kříži se zjevila láska: Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky* (Řím 5,8). *Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás* (Ef 5,2). Pavlova slova odrážejí slova samotného Ježíše: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život* (Jan 15,13), tedy položit vlastní život za odčinění hříchu světa.

9) Pravda o vykupitelské Kristově oběti motivované láskou se

promítá v listu Židům. Kristus je zde představen jako velebný budoucích dober, který vešel jednou provždy do veselvatně s vlastní krví poté, co pro nás získal věčné vykoupění (srov. Žid 9,11-12). Vždyť On nepředložil pouze nějakou rituální oběť spočívající v krvi zvířat, která bývala obětována v době Starého zákona ve svatyni zbudované lidskýma rukama. On obětoval sebe samého, když proměnil vlastní násilnou smrt v prostředek společenství s Bohem. Tímto způsobem se skrze to, co vytrpěl (srov. Žid 5,8), Kristus stal příčinou věčné spásy pro ty, kdo jsou Mu poslušni (srov. Žid 5,9). Pouze tato oběť má moc očistit naše svědomí od mrtvých skutků (srov. Žid 10,14). V této oběti, při níž se Kristus nabídl Bohu v síle věčného Ducha (srov. Žid 9,14), došla dokonalého vyjádření Jeho láska, ta láska, kterou miloval až do krajnosti (srov. Jan 13,1). Právě tato láska Ho vedla k tomu, aby se stal poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži (srov. Fil 2,8).

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Na Svatém Kopečku u Olomouce sloužíme mši svatou v 10.00 hod. po celý rok od pondělí do soboty. Poutníci zblízka i zdáli, jednotlivci i skupiny jsou vítáni.

Kněží z řady premonstrátů

Kolegium katolických lékařů v Brně pořádá přednášku prof. Augustina Svobody a RNDr. Renaty Veselské: **Embryonální kmenové buňky a klonování. Skutečně správná cesta ke zdraví?** Přednáška se koná 8. února 2002 v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb („Bílý dům“) v Brně, Žerotínovo náměstí 6, začíná v 17 hodin.

Nabídka – poutní zájezd do Říma s bohoslovci! Prožít velikonoční obřady v Římě se Svatým otcem. Pouť se uskuteční ve dnech **26. 3. – 2. 4. 2002**. Cena pouti: 7 100 Kč (polopenze). Podrobnější informace a přihlášky získáte na adrese: Arcibiskupský kněžský seminář, Žerotínovo náměstí 2, 771 11 Olomouc, nebo telefon 068/522 29 51. Nástupní místa: Olomouc, Přerov, Otrokovice, Uherské Hradiště, Veselí nad Moravou, Strážnice, Břeclav, Mikulov. Po zaslání přihlášky (do 28. února 2002) bude upřesněno, kde a v kolik hodin bude autobus zastavovat.

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha vás zve na přednášku Mgr. Petra Bahníka **Křesťanský univerzalizmus a globalizace**, která se bude konat v úterý 12. února 2002 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11 Praha 1.

Program Duchovního centra sv. Františka z Pauly na Vranově u Brna na rok 2002

Týden pro obnovu duchovního života – evangelizační tým z Malajsie: 11. – 16. 2. ● **Katecheze dospělých** „Návraty ke kořenům“ – SM. Zdislava Nosková OSF: 14. 2., 14. 3., 11. 4., 16. 5., 13. 6., 17. 10., 14. 11., 12. 12. ● **Duchovní doprovázení** – o. J. Chyba, o. P. Nešpor a spol.: 28. 4. – 2. 5. ● **Symposium o Nejsvětějším Srdci** – 30. 1. 2002 ● **3x bdění** – velkopáteční, svatodušní, adventní: 29. 3., 18. 5., 30. 11. ● **Nabízíme možnost odpočinku** pro kněze, sestry a všechny, kdo to potřebují. Osobní domluva na tel: 05/412 391 54, 05/412 392 64. **Exercicie pro zasvěcené:** 17. – 23. 3. – o. Michael Slavík ● 21. – 27. 7. – o. Pavel Havlát OM ● 11. – 16. 11. – o. Petr Regalát Beneš OFM. ● **Exercicie pro kněze:** 17. – 16. 11. – o. biskup Škarvada ● **Exercicie Dr. D. Krausové:** 15. – 20. 4. – pro citelce sv. Zdislavy ● 22. – 27. 4. – pro sestry ● 14. – 19. 10. – pro laiky pracující v církvi ● 21. – 26. 10. – pro sestry ● **Formace kandidátek, postulantek a těch, kdo se rozhodli pro zasvěcený život** – o. Pavel Havlát OM: 4. 2., 4. 3., 8. 4., 6. 5., 3. 6., 7. 10., 4. 11., 9. 12. ● **Duchovní obnova pro mládež** hledající své životní povolání – P. Pavel Havlát OM, SM. Zdislava Nosková OSF: 9. 2., 9. 3., 13. 4., 11. 5., 8. 6. ● 1. – 5. 7. – exercicie pro mládež ● 12. 10., 9. 11., 14. 12. – exercicie pro dosud nezařazené – po 26. roce věku 26. – 29. 9. – salesiáni. **www.dc-vranov.katolik.cz; e-mail: dc-vranov@katolik.cz**

Liturgická čtení

Neděle 3. 2. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12–13
 Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
 Odp.: Mt 5,3 (Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.
 Nebo: Aleluja.)
 2. čt.: 1 Kor 1,26–31
 Ev.: Mt 5,1–12a

Pondělí 4. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a
 Ž 3,2–3.4–5.6–7
 Odp.: 7b (Povstaň, Hospodine, zachraň mě!)
 Ev.: Mk 5,1–20

Úterý 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: 2 Sam 18,9–10.14b.24–25a.30–19,4
 Ž 86(85),1–2.3–4.5–6
 Odp.: 1a (Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!)
 Ev.: Mk 5,21–43

Středa 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17
 Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: srov. 5c (Odpusť, Pane, co jsem zavinil hříchem.)
 Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtek 7. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 2,1–4.10–12
 1 Kron 29,10bc.11abc.11d–12a.12bcd
 Odp.: 12b (Ty, Hospodine, vládneš nade vším.)
 Ev.: Mk 6,7–13

Pátek 8. 2. – nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho

1. čt.: Sir 47,2–13
 Ž 18(17),31.47+50.51
 Odp.: 47b (Sláva buď Bohu, mému spasiteli!)
 Ev.: Mk 6,14–29

Sobota 9. 2. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 3,4–13
 Ž 119(118),9.10.11.12.13.14
 Odp.: 12b (Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!)
 Ev.: Mk 6,30–34

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1136	1150	1708	1692	1197	1213	1666
Žalm	784	783	786	786	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1709	1693	1198	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1710	1693	1201	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	691	1155	1305	1694	1202	1218	1669
Prosby	1140	1155	1711	1694	1202	1218	1655
Záv. modlitba	691	1156	1305	1306	1202	1306	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	691	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1714	1698	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1717	1701	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	690	691	1164	1305	1701	1211	692
Prosby	1135	1149	1165	1718	1702	1211	811
Záv. modlitba	691	691	1165	1305	1306	1212	692
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA - z jiných nakladatelství

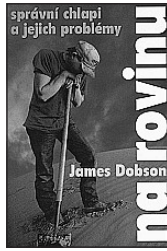
James Dobson:

NA ROVINU

(Správní chlapi a jejich problémy)

Práce dr. Dobsona se naprosto výjimečným způsobem věnuje citlivým tématům, která se týkají života mužů, a tomu, jak se muži se svými problémy vyrovnávají. Kniha hledá odpovědi na otázky identity a integrity mužské osobnosti, jakou roli má muž jako manžel a otec, jaký je správný vztah k práci a penězům, jak se muž projevuje po emocionální stránce, jak se může vyrovnat s krizí středního věku. Poslední otázkou, kterou se autor zabývá, je otázka konce života a smrti.

Návrat domů, brož., A5, 224 stran, 215 Kč

mne připravil něco nádherného. V nebi budu moci konat dokonce více než na zemi.“

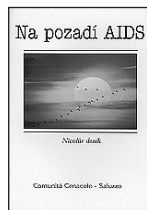
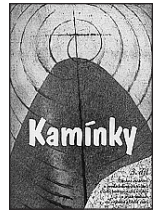
Komunita Cenacolo-Saluzzo, brož., A5, 96 stran, 80 Kč

KAMÍNKY - 3. DÍL

Drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti. Třetí část Kamínek je sestavena jako předešlé dva svazky – do jednoho celku jsou spojeny dopisy, rodinné kroniky, paměti, kongregační dějiny i diplomové práce. Součástí publikace je jmenný rejstřík, navíc je zařazen jmenný rejstřík prvního dílu, který nebyl původně uveden, teprve později v dotisku. Připojena je také malá ukázka bibliografie k tématu.

Biskupství královéhradecké, brož., A5, 240 stran, 100 Kč

*Lze objednat ještě i první (220 stran, 69 Kč)
a druhý díl Kamínek (220 stran, 79 Kč).*

Nicola Incorvaia:

NA POZADÍ AIDS

Na stránkách této knihy se setkáme s mladým mužem, který prošel komunitou sestry Elvíry. Nicola prožil těžké dětství, plné násilí a strachu. Od 14 let byl ponechán sám sobě a dostal se až k drogám. Ve 24 letech (rok 1992) se seznámil a vstoupil do komunity Cenacolo. V té době byl již HIV pozitivní. Přesto se s plným úsilím dal na cestu oběti, radosti, seznamování se s modlitbou a vírou v Krista. V předvečer své smrti sestře Elvíře řekl: „Pro mne je Bůh důležitější než vlastní život, dokonce než mé uzdravení. Jsem si jist, že pro

Ljudevit Rupčić:

**MEDŽUGORJE - BRÁNA NEBESKÁ
A POČÁTEK LEPŠÍHO SVĚTA**

Kniha prof. Rupčiće ukazuje, že svět se ponořuje do krize způsobené egoismem... a následkem toho hrozí světu zkáza. Tuto skutečnost je potřeba si uvědomit, aby bylo možné zkázu zabránit, nebo ji aspoň zmírnit. Medžugorje, které už oslovilo miliony lidí, nám může v řešení tohoto problému vydatně pomoci.

VÉRITÉ, brož., zúž. A5, 256 stran, 129 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.